

Ιστορικό σημείωμα

Στις 21 Οκτώβρη 2019, περίπου στις 11μμ, πραγματοποιήθηκε από εμένα κι ένα ακόμα πρόσωπο η απαλλοτρίωση του ταμείου ενός καταστήματος κρατικού καζίνο στον Χολαργό (προάστειο της Αθήνας). Πριν την αποχώρησή μας από το σημείο άλλαξε χέρια το τουφέκι που είχαμε για την αυτοπροστασία μας. Ένα αυτόματο τουφέκι, εφόσον είναι διαθέσιμο αποτελεί ένα πειστικό αποτρεπτικό μέσο κατά την διάρκεια οποιασδήποτε πράξης που ενδέχεται να αντιμετωπίσει την δολοφονική επέμβαση των μισθοφόρων του κεφάλαιου. Καθάρματα σαν αυτά που σκότωσαν βασανιστικά τον George Floyd, τα ίδια που δολοφόνησαν ομαδικά τον ήδη τραυματισμένο από τα φασιστο-αφεντικά Ζακ Κωστόπουλο σ' ένα πεζοδρόμιο, μεσημέρι, στο κέντρο της πόλης και ελάχιστο καιρό μετά, τον Embouka Mamasoubek στο αστυνομικό τμήμα της Ομόνοιας και που ακόμα τα ονόματά τους είναι άγνωστα αφού είχαν την πλήρη κάλυψη της αριστερής κυβέρνησης και της αστικής δικαιοσύνης, δεν καταλαβαίνουν άλλη γλώσσα από αυτήν που έχουν μάθει να εφαρμόζουν.

Την στιγμή που ξαναπήρα εγώ το όπλο, εκπυρσοκρότησε λόγω δικών μου αμελειών. Το βλήμα με χτύπησε στο πόδι. Αφού αποχωρήσαμε από το σημείο, κατέφυγα στο παρακείμενο σπίτι ενός παλιού φίλου. Εκεί, υποθέτοντας ότι πολύ σύντομα οι διωκτικοί μηχανισμοί και τα τσιράκια τους οι καθεστωτικοί ρεπόρτερ θα δημοσιοποιούσαν φωτογραφίες μου, αποφάσισα να εκκενώσω ένα διαμέρισμα στο οποίο φύλαγα ένα σύνολο εργαλείων αντίστασης, με σκοπό την διάσωσή τους. Έτσι, αυτά τα εργαλεία βρέθηκαν στο σπίτι που είχα καταφύγει και κατέληξαν στις αποθήκες των στρατοκρατών, περίπου δυο βδομάδες μετά τον τραυματισμό μου.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι ο πολιτικός απολογισμός μου και η πολιτική τοποθέτησή μου για τη συνέχεια του αγώνα, με σημείο αναφοράς τον τραυματισμό μου και την κατασταλτική επιχείρηση που ακολούθησε. Συντάχθηκε τον Γενάρη και κοινοποιήθηκε σε συλλογικά σώματα του αντικρατικού-αντικαπιταλιστικού κινήματος με ορισμένα ανοιχτά πολιτικά κριτήρια. Είχε προηγηθεί, λίγες μέρες μετά τις συλλήψεις, τις απαγωγές αγωνιστών και τις εισβολές σε σπίτια, μια πρώτη ενημερωτική δημόσια τοποθέτησή μου, με την οποία ανέλαβα την αποκλειστική ευθύνη για την κατοχή των εργαλείων που βρέθηκαν στο σπίτι του φίλου μου και μεταξύ αυτών, ενός τουφεκιού-σφραγίδα της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Ετούτο, το δεύτερο κείμενο σχετικά με τα γεγονότα της 21ης Οκτώβρη κι έπειτα, δημοσιοποιείται τώρα.

Η τοποθέτηση του Γενάρη αποτελείται από τρεις ενότητες. Η πρώτη, περιγράφει το πολιτικό μεθοδολογικό πλαίσιο του απολογισμού και στην συνέχεια, περιγράφει τα δεδομένα με πολιτικούς όρους και επισκοπεί τις πολιτικές συνθήκες που οδήγησαν στην συγκεκριμένη κατασταλτική επιχείρηση. Η πρώτη ενότητα κλείνει με την επισήμανση των θεμελιακών πολιτικών ελλείψεων του κινήματος, εμμένουσες επί πολλές δεκαετίες μέχρι σήμερα, οι οποίες καταδικάζουν και τους αγωνιστές και τους εξεγερμένους να στέκονται σαν σφαχτάρια μπροστά στην φονική ισχύ του κράτους. Είναι οι ίδιες πολιτικές ελλείψεις που οδηγούν τα μαχητικά σχήματα σε αναπότρεπτες ασυνέχειες.

Η δεύτερη ενότητα αποτελεί σύνοψη της πρώτης και πρακτική συγκεκριμενοποίησή της για την αλληλεγγύη. Απευθυνόμενη στους συντρόφους τους οποίους κίνησε η αλληλεγγύη σε σχέση με την κατασταλτική επιχείρηση που εξαπολύθηκε μετά τον τραυματισμό μου, βάζει στην σειρά ορισμένα δεδομένα προσανατολισμού. Η τρίτη ενότητα είναι ένας απολογισμός, πολιτικός και πρακτικός, των συνθηκών που οδήγησαν στον τραυματισμό μου.

Ακολουθεί ένας επίλογος επικαιροποίησης της απεύθυνσής μου προς τους συντρόφους, από την ιδιαίτερη κατάσταση στην οποία βρίσκομαι.

Απολογιστική-προτασιακή τοποθέτηση του συντρόφου Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη προς τους συντρόφους
(Γενάρης 2020)

Σε έναν απολογισμό το πρώτο που απαιτείται να διευκρινιστεί είναι τι απολογίζεται. Αλληλένδετα απαιτείται να διευκρινιστεί ποιός απολογίζει. Το τι απολογίζεται καθορίζεται από το ποιός απολογίζει. Πρώτη επισήμανση, η κριτική όταν έρχεται απ'έξω από ένα κοινό πεδίο είναι άγονη έως εχθρική. Συγκεκριμένα, εφόσον έχουμε ζητήματα που εγείρονται από την απώλεια μιας ένοπλης υποδομής και την καταστολή μιας αντάρτικης οργάνωσης, ξεκινάω αδιαπραγμάτευτα από την παρατήρηση ότι η κριτική σε πράξεις και τρόπους οργάνωσης του ένοπλου υποβάθρου της κοινωνικής πάλης, που **είναι ο πνεύμονας κάθε κοινωνικού αγώνα**, αν δεν προέρχεται από διεργασίες ένοπλης οργάνωσης είναι απλά, αντιδραστική, με την παραδοσιακή υλιστική διαλεκτική σημασία του όρου κι εντέλει λειτουργεί αντεπαναστατικά. Ακόμα και τα πρώην μέλη ή ακόμα και πρώην οργανώσεων δεν έχει νόημα να απολογίζονται δημόσια αν δεν γίνεται στα πλαίσια μιας νέας οργανωτικής προσπάθειας ή έστω προτάγματος και τότε αρκετά συνεσταλμένα. Όταν συμβαίνει αυτό, υποκρύπτει και αποκαλύπτει ταυτόχρονα ιδιοτελείς σκοπούς. Από την αυταρέσκεια, μέχρι την μεταξίωση της ιστορίας σε προσωπικούς και πολιτικούς τίτλους.

Οπότε, από μένα δεν θα λάβετε κανένα κριτικό σχόλιο για την ιστορία της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας και καμίας Οργάνωσης, έξω από τους δεσμευτικούς διαλόγους ανασυγκρότησης της πάλης, που αναγκαίο στοιχείο της είναι και η ένοπλη ισχύς. Υπερασπίζομαι χωρίς αστερίσκους τα οργανωτικά σχήματα που βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή. Οι ένοπλες οργανώσεις και μόνο μπορούν να ασκήσουν ειλικρινή, συνεκτική και γόνιμη κριτική, η μια προς την άλλη, δημόσια. Όλα τ' άλλα είναι πολιτικά παπατζιλίκια. Και βέβαια, πάντα υπερασπιζόμουν, εγώ όπως και τα πολιτικά σχήματα στα οποία έχω συμμετάσχει, την δράση των υπαρκτών και των ιστορικών ένοπλων οργανώσεων, χωρίς να υπολογίζω ποινικά ενδεχόμενα. Οι αναφορές μου στις πράξεις, τον λόγο και τις οργανωτικές παρακαταθήκες των οργανώσεων είχε, έχει και θα έχει ως βάση μόνο όσα οι ίδιες έχουν κάνει ή έχουν πει και τέτοιες αναφορές έχουν νόημα όταν υπηρετούν έναν κοινό προσανατολισμό αγώνα.

Ήδη αυτές οι παρατηρήσεις επεξηγούν αναλυτικότερα, για όποιους έχουν συνηθίσει να σκέφτονται με αντίθετο τρόπο, το νόημα της δήλωσής μου «Δεν μου αναλογεί να τοποθετηθώ προσωπικά σε σχέση με την παρουσία και την λήξη της συγκεκριμένης οργάνωσης. Ως προς την δράση της, μιλάνε τα κείμενά της. Ως προς την ιστορία της συγκρότησης, της συνέχειας και της λήξης της, είναι μια πολιτική συζήτηση που ανήκει στο αντιστασιακό κίνημα και ειδικότερα σ' εκείνους που θα συνεχίσουν την ένοπλη πάλη». Ωστόσο, παρακάτω θα γίνω αρκετά πιο συγκεκριμένος σε σχέση με τις υφιστάμενες συνθήκες της ταξικής-κοινωνικής σύγκρουσης και του πολιτικού αγώνα, μέσα στις οποίες παίρνουν τη σημασία τους τα γεγονότα καταστολής και η θέση στην οποία βρίσκομαι εγώ.

Κάθε απολογισμός οφείλει να είναι πολιτικός. Ούτε αυτό το κείμενο, ούτε το προηγούμενο κείμενο με το οποίο ανέλαβα την ευθύνη για τα όπλα που βρέθηκαν στον Χολαργό, δεν αποτελούν χειρισμούς απέναντι στην καταστολή. Έχουμε καθήκον να προστατεύουμε τους ανθρώπους και τις δομές απέναντι στην καταστολή, αλλά όχι με πολιτικά ψέματα. Δεν είναι ζήτημα σχέσης μέσων και σκοπών, είναι ζήτημα αντιτιθέμενων σκοπών. Δεν γίνεται να είναι προϋπόθεση της υπεράσπισης του κοινωνικού-πολιτικού σκοπού το να την βγάλουν καθαρή τα πρόσωπα. Όποιος το πιστεύει αυτό δεν πιστεύει στην επανάσταση, δεν πιστεύει στην εξελικτική δυναμική των κοινωνιών, δεν πιστεύει στη δυνατότητα των ανθρώπων να ζήσουν ελεύθεροι. Έτσι, κάνει απλά χομπισμό, την ίδια στιγμή που διαιωνίζει το κυρίαρχο ψέμα του αστικού κόσμου, την ασφάλεια και ιδεατά, την αθανασία του ατόμου. Ο πολιτικός σκοπός, όταν τον υπερασπιζόμαστε με έμπρακτη ειλικρίνεια και συνέπεια, υπηρετεί την κοινωνική ανάγκη να προστατεύονται οι άνθρωποι απέναντι στην καταστολή. Την υπερτερεί αυτούσιος, δεν χρειάζεται αλλοίωση. Μιλάει η κοινή εμπειρία: Σπάνια κάποιος που αποποιήθηκε το πλήρες πολιτικό υπόβαθρο μιας αδιαμφισβήτητα δικής του πράξης είχε καλύτερο ποινικό αποτέλεσμα.

Αυτή τη στιγμή απολογίζει ένας άνθρωπος, με βάση την ευθύνη που όφειλε να υπερασπιστεί δημόσια, τη φύλαξη ενός όπλου-σημαία μιας αντιστασιακής οργάνωσης, την διαφύλαξη δυνατοτήτων μαχητικής αντίστασης και την συμβολή στις ανάγκες υπεράσπισης των κοινωνικών αγώνων όποτε αυτό θα γινόταν απαραίτητο και εφικτό μέσα στην άγρια δολοφονική επίθεση που δέχονται ακατάπαυστα οι εκμεταλλεζόμενοι, οι αποκλεισμένοι και τα κινήματα. Παρακάτω θα αναλυθεί επίσης η διαλεκτική της δικής μου αντίληψης για το απαραίτητο, με τους κινηματικούς όρους πάνω στους οποίους μπορεί να σταθεί. Τότε θα εξατμιστούν εκείνες οι παρερμηνείες της προηγούμενης τοποθέτησής μου που είδαν αποστασιοποίηση αντί να αναγνωρίζουν αδιάσπαστη ευθύνη (ερμηνείες που αντίκεινται και στη λογική συνοχή της τοποθέτησής μου). Αδιάσπαστη στον συλλογικό χώρο και στον εξελικτικό χρόνο. Από αυτό το αδιάσπαστο προσδιορίζεται και το όποτε (θα γινόταν απαραίτητο).

Τώρα ξεκινάμε από το δεδομένο ότι απολογίζει ένα πρόσωπο. Αποτελεί μια περιοριστική συνθήκη. Και μόνο το γεγονός ότι μόνο ένα πρόσωπο -αν όχι κανένα- θα μπορούσε να μιλήσει για την ιστορία ενός ένοπλου πολιτικού εγχειρήματος υποδηλώνει κάτι. Θα το δούμε παρακάτω το πολιτικό νόημα αυτού του γεγονότος, στη σειρά του. Η

πραγματικότητα κάνει κριτική στην ιστορία. Εγώ -ο όποιος ένας- δεν χρειαζόταν και δεν χρειάζεται να προσθέσω τίποτα, εκτός από την δημόσια ενημέρωση ότι το συγκεκριμένο εγχείρημα, η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, είχε πάψει να υφίσταται ως πολιτικό σώμα, οργανωτική διεργασία και πρακτική δραστηριότητα σε μια περίοδο όπου η δράση της θα έπρεπε να συνεχιστεί και να ενταθεί σύμφωνα με το πολιτικό σκεπτικό της, τους πολύ συγκεκριμένους στόχους που είχε θέσει αναλυτικά στο τελευταίο κείμενό της και την εξέλιξη της κρατικής-καπιταλιστικής επίθεσης.

Αναφορικά σ' εκείνες από τις δικές μου ευθύνες που εκτείνονται πέρα από το συμβάν της ανεύρεσης του φυλασόμενου υλικού και της δίωξης και προφυλάκισης δυο ανθρώπων, η αναλυτική αυτοκριτική που θα γίνει δημόσια μέσα στο κίνημα, θα έρθει σε μερικές δεκαετίες. Η επανάσταση χρειάζεται υπομονή και μνήμη. Εγώ εδώ θα είμαι. Σε συνθήκες ανταρτοπολέμου οι προσωπικές ευθύνες για γεγονότα που δεν έχουν ήδη προσωποποιηθεί δημόσια δεν απολογίζονται δημόσια. Μόνο όταν έχουν τελεστεί αντικοινωνικά (από προλεταριακή επαναστατική σκοπιά) ή αντικινηματικά «εγκλήματα», ο καταλογισμός γίνεται δημόσια. Έξω από αυτήν την εξαίρεση, ο άμεσος απολογισμός των προσωπικών ευθυνών γίνεται μέσα στις οργανωτικές διαδικασίες. Το Tekmil αποτελεί οργανική διαδικασία των μαχόμενων σωμάτων. Ειδικές αυτοκριτικές επισημάνσεις αναφορικά στην ανεύρεση του φυλασόμενου υλικού, θα κάνω στο τέλος, σε μια υποσημείωση, ως διδακτική κοινοποίηση μιας εμπειρίας. Αν ορισμένοι περίμεναν περισσότερες λεπτομέρειες ή αυτοκριτική από έναν δημόσιο πολιτικό απολογισμό, ας ψαχτούν (όπως έλεγε ένα παλιό συνθηματάκι, «άντε ψυχαναλύσου δια πνιγμού»).

Επιπλέον οφείλουμε να μην πέφτουμε ούτε στην αντίστροφη λούμπα. Το γεγονός ότι κάποιος έχει το καθήκον και τη δυνατότητα να μιλήσει προσωπικά, δεν είναι μια ευκαιρία για να καλλιεργήσει ένα πολιτικό προφίλ. Τέτοια «εύκολα» ζητηματάκια χρειάζονται ακόμα ξεκαθάρισμα, διότι τα γαλόνια που επιχειρούσαν να πνίξουν το κίνημα την προηγούμενη περίοδο (διακυβέρνηση αριστεράς), αλλά κι επί δεκαετίες, δεν έχουν περάσει ακόμα από λαϊκά δικαστήρια. Η κουλτούρα αυτή παραμένει ενεργή.

Εμένα δεν με ενδιαφέρουν ούτε οι τιμές κανενός παρελθόντος. Όχι επειδή είμαι (πράγματι ή δήθεν) ταπεινόφρον, αλλά γιατί θέλω να συνεχίσω να ζω μέσα στην ριζοσπαστική ενσάρκωση των ιστορικών μύθων κι όχι ως τετελεσμένος ιστορικός μύθος. Χωρίς καμία δόση ελιτισμού, όποιος θέλει καταλαβαίνει. Από μια τέτοια σκοπιά σημασία έχει το τρέχον νόημα της ιστορικής συνέχειας-ασυνέχειας κι όχι το παρελθόν. Συμπληρωματικά, εκείνοι που ψάχνουν έξω από τον εαυτό τους εκείνους που θα ενσαρκώσουν το πρότυπο του μύθου, ακόμα κι αν προσφέρουν πολύτιμη αλληλεγγύη, δεν πάνε τον αγώνα μπροστά. Από ποιά σημεία πάλης έχω περάσει μόνο οι σύντροφοι με τους οποίους πολεμάμε μαζί σήμερα (και στο αυριανό σήμερα) χρειάζεται να ξέρουν, για να ξέρουν τι εμπειρία, πρωτίστως πολιτική, μεταφέρω. Εκτός αυτού, μόνο το κράτος έχει σοβαρούς λόγους να ενδιαφέρεται για το που έχω συμμετάσχει.

Για να ολοκληρώσω ετούτη τη μεθοδολογική πολιτική εισαγωγή σ' έναν προσωπικό απολογισμό, εισαγωγή που αποχρωματίζει λίγο το ζουμί του κειμένου, αλλά την έκρινα απαραίτητη, θα κάνω μια τελευταία, εκτεταμένη παρατήρηση στο φαινομενικά αυτονόητο θέμα της παραγωγής συλλογικής εμπειρίας και ιστορίας. Σκοπός του απολογισμού, κάθε απολογισμού, πρέπει να μην είναι η εξαγωγή γενικής γνώσης. Στα ζητήματα που πραγματευόμαστε δεν υπάρχει γενική γνώση. Στην κοινωνική πάλη, στην πολιτική και στον πόλεμο ευρύτερα, δεν υπάρχει κανένας γενικός κανόνας που να απαιτεί να τον εκμαιεύσουμε από την δική μας εμπειρία. Οι γενικές συνθήκες και τα βασικά μέτρα είναι πολύ απλά και χιλιογραμμένα. Τα υπόλοιπα, δηλαδή όλος ο αναγκαίος πλούτος της εξέλιξης και της πάλης ειδικά, δεν καθορίζονται από απaráλλαχτους κανόνες. Ας διαβάσουμε τις παρατηρήσεις του Παναγιώτη Κονδύλη για τον Λένιν και τη λεπτεπισθησία της κρίσης (*Θεωρία του πολέμου*). Τα μεθοδολογικά δόγματα (ανεξαρτήτως πολιτικού-ιδεολογικού ρεύματος) είναι μαλακίες. Ας διαβάσουμε κι από τα βιβλία που συγκροτούν το *Περί του Πολέμου* του Κλαούζεβιτς, εκείνο που αναλύει τα εγειρόμενα γνωσιολογικά ζητήματα (ο μεθοδισμός, τα παραδείγματα και η κριτική). Η υλιστική διαλεκτική του επί του προκειμένου είναι αξεπέραστη. Πολύ διδακτικότερη από τον αφηρημένο κι ιδεαλιστικό γνωσιολογικό αναρχισμό του Φεγιεράμπεντ.

Ίσως να φαίνεται ότι αμπελοφιλοσοφώ, ενόσω επί της ουσίας δεν έχω αναλάβει την ευθύνη για καμία δράση. Το τελευταίο θα το δούμε πάλι παρακάτω. Περί φιλοσοφίας, βάζω πλαίσιο κατανόησης και συνεννόησης. Αν όλοι οι σύντροφοι μελετούσαν λίγο, ανεξαρτόμενοι από τις ιδεολογικές σταθερές τους, θα είχαμε αποφύγει άπειρες ώρες περιττολογίας σε συνελεύσεις, κείμενα και διαπροσωπικές συζητήσεις.

Τα μεθοδολογικά δόγματα είναι υπεκφυγές από το διαταύτα, επιφάσεις για να μην προσαρμόσουμε την δράση μας, την οργάνωσή μας, τις απόψεις μας, τις συνήθειές μας, τον βίο μας, στις παρούσες συνθήκες της ταξικής διαπάλης. Μια αλαζονία του υποκειμένου ενάντια στη φυσική εξέλιξη, στην αλλαγή. Μια μικρή εσωτερική αντεπανάσταση. Από μια τέτοια σκοπιά οφείλουμε να είμαστε πολύ προσεκτικοί όταν κρίνουμε τα «λάθη» που έχουν γίνει. Όποιοι πράτουν με πολιτικό σκοπό και συλλογικά, σίγουρα έχουν εξετάσει τις διαφορετικές επιλογές πριν δράσουν. Έχουν κάνει εκτιμήσεις, έχουν απορρίψει ορισμένες επιλογές, έχουν ζυγίσει όρια και κινδύνους και ξέρουν ότι πάντα υπάρχουν ανεξέλεγκτοι ή και εντελώς αστάθμητοι παράγοντες. Το κλειδί της συνοχής και της αποσυνοχής δεν βρίσκεται στα διαθέσιμα δεδομένα

(ένα κενό που θα συνεχίσει να υπάρχει ακόμα κι αν βρούμε τα δεδομένα που λείπανε την προηγούμενη φορά). Το κλειδί βρίσκεται στις φυσικές δυνατότητες του δρώντος (πρακτικές και διανοητικές, ενεργητικές και «περιβαλλοντικές» κτλ). Άρα, μετά από μια ήττα το ζήτημα δεν είναι να βρούμε τι δεν υπολογίσαμε, αλλά **ποιές εμμενείς συνθήκες μας οδήγησαν στο συγκεκριμένο αποτέλεσμα**, συνειδητά ή υποσυνείδητα. Μια ήττα μπορεί να ήταν συνέπεια της βέλτιστης πολιτικής απόφασης ή και της βέλτιστης πρακτικής επιλογής. Η ιστορία δεν διορθώνεται, ούτε στο μέλλον.

Είναι ορατή σ' ετούτη την παρατήρηση μια στάση συνέχειας μέσα από την ιστορία του αντάρτικου στην ευρώπη τα προηγούμενα πενήντα χρόνια; Αν όχι, παρακαλώ μελετήστε λίγο παραπάνω, όχι συγγράμματα που λένε πως πρέπει ή δεν πρέπει να γίνονται τα πράγματα, τι να κάνουμε ή τι να μην κάνουμε, αλλά οτιδήποτε μπορεί να σας βοηθήσει να κατανοήσετε γιατί οι αγώνες που δόθηκαν ήταν οι καλύτεροι που μπορούσαν να είναι. Αλλά ακόμα πιο σημαντικό, γιατί οι αγώνες που θα δοθούν θα είναι και πάλι οι καλύτεροι παρότι θα είναι γεμάτοι ήττες και λάθη. Εγώ βέβαια γράφω για να σας πω τι πρέπει να κάνουμε και μόλις τώρα σας προέτρεψα να κάνετε κάτι αν δεν το έχετε κάνει ήδη. Διότι η αναγνώριση της αιτιότητας/συνέπειας ως φυσικού δεδομένου (απλά, η ταυτολογία της συνέπειας) δεν σημαίνει απομόνωση ή και απουσία των υποκειμένων. Αντιθέτως, σημαίνει ότι τα υποκείμενα συνδιαμορφώνουν τον κόσμο (και τον εαυτό τους). **Η βάση της συμμετοχής σε αυτή τη συνδιαμόρφωση με όρους επαναστατικούς είναι η δράση των ανθρώπων που οπλίζονται και χτυπούν τον ταξικό εχθρό σε άμεσο χρόνο, όπως το καταλαβαίνουν.** Όταν είμαστε έτοιμοι να αφήσουμε το παρελθόν να αναπαυθεί και να στραφούμε προς το μέλλον όντας ανοιχτοί στις ανάγκες του παρόντος, τότε μαθαίνουμε να κατανοούμε γιατί το παρελθόν ήταν αυτό που ήταν και δεν θα μπορούσε να είναι άλλο. Κι αυτή η δεκτική στάση στο παρόν, προς το μέλλον και προς το παρελθόν, αποτελεί μια ενεργητική κίνηση, ριζοσπαστική. **Μόνο η επαναστατική δράση μπορεί πράγματι να απολογίσει την ιστορία αποτελεσματικά. Και το κάνει σα να αγκαλιάζει τη μάνα της. Γιατί είναι η μόνη στάση που δεν φοβάται να αντικρύσει τον εαυτό της. Αν και τα πάντα ανήκουν στις εξελικτικές συνθήκες που έχουν ήδη διαμορφωθεί, τα υποκείμενα δεν είναι δέσμια καμίας εξωτερικής προς αυτά τελεολογίας. Τα όρια είναι συλλογικά.** Η επιστήμη έχει τελειώσει με αυτό το ζήτημα κάτι δεκαετίες τώρα.

Πιθανώς ετούτο το γνωσιολογικό σχήμα να θεωρείται βαθιά μαρξιστικό. Δεν θα το αρνηθώ. Θα ανατρέξω όμως στα «δικά μας πατερικά κείμενα» (τα δυο βασικά συγγράμματα του Μπακούνιν)¹, διότι ο Μαρξ υποτιμούσε το ζήτημα της θρησκείας (εποικοδόμημα) εν' αντιθέσει με τον Μπακούνιν. Η ιστορία επιβεβαίωσε τον Μιχαλάκη και σ' αυτό το σημείο. Όχι επειδή στην εντεινόμενη κατάπτωση του καπιταλισμού οι θρησκείες επανέρχονται ως ισχυρές μορφές διαχείρισης αυτής της κατάπτωσης, αλλά επειδή ποτέ δεν καθарίσαμε με την θεολογία στη ρίζα της. Αν σχολάσαμε με τον θεό πρέπει να έχουμε σχολάσει και με την τελεολογία και με την τύχη. Αλλά όχι με την αιτιότητα/συνέπεια. Κι όμως, ποτέ στην ιστορία οι άνθρωποι δεν έπραταν τόσο αντεστραμένα/διστραμένα σε σχέση με αυτό, όσο σήμερα, στη φάση της ολοκληρωτικής κυριαρχίας της υπεραξίας: Το ένα θραύσμα του συμβιβασμένου φετίχ προσκυνάει τα τελεολογικά προγράμματα της εξουσίας, ενόσω το άλλο θραύσμα τζογάρει παθητικά στην θεά «τύχη». Εκεί που βρίσκει την ενότητά του είναι στην αδιαφορία της συνέπειας! Δεν έχω ξεφύγει από το θέμα. Οι αναρχικοί αντιπαρατίθενται αναμεταξύ τους ανάμεσα στην παραλυτική τελεολογία του «οργανωμένου κινήματος» και στην τυχαιοκρατία του αφορμαλισμού. Οι ιπτάμενες θάλασσες του Μωυσή ή η σαπουνόπερα του Ολύμπου. Ταυτόχρονα, η πραγματικότητα περνάει μπροστά τους σα να μη νοιώθουν καμία ανάγκη να συγκρουστούν άμεσα με τα αποτελέσματα της σαρωτικής επέλασης κράτους και κεφάλαιου, όπως αρμόζει.

Μετά από μια αποτυχία οι προτάσεις που δεν δοκιμάστηκαν φαντάζουν καλύτερες, όπως γενικότερα οι καινούριες ιδέες πάντα φαίνονται καλύτερες από εκείνες που ήδη δουλεύονται μέσα στις δυσκολίες τους. Μέχρι να δοκιμαστούν ή απλά να εξεταστούν αναλυτικά. Όπως είπε ο Κουροσάβα μέσα από έναν από τους επτά σαμουράϊ, «το ψάρι που χάσαμε μας φαίνεται πιο μεγάλο». Η εκ' των υστέρων προσπάθεια να βρούμε την εναλλακτική που θα είχε επιτυχία δεν έχει καμία σχέση με τα οποιαδήποτε γεγονότα. Δεν είναι ούτε διδακτική, δεν είναι ο τρόπος γόνιμου απολογισμού. Εξυπηρετεί την υπαρξιακή ανάγκη μας να αντισταθούμε στην αιτιότητα της αδυναμίας, αλλά με έναν τρόπο απατηλό, ιδεαλιστικό, μη δημιουργικό κι άρα καθηλωτικό στην αδυναμία. Πρόκειται για μια επιστροφή στην θεολογία: μια φαινομενική διόρθωση του «τυχαίου» κατασκευάζοντας μια ουτοπική τελεολογία ερήμην των αιτίων που έδρασαν πραγματικά. Η θεολογία εξηγεί επίσης γιατί οι άνθρωποι μεγαλώνοντας «σοβαρεύουν», αφήνουν πίσω το νεανικό εξεγερτισμό και ατομικισμό τους και στρέφονται στην αναζήτηση σταθερών.

Υπό αυτό το πρίσμα, **αν μπορεί να ρίξει κάποιο φως ένας απολογισμός, μπορεί μόνο -αλλά αυτό δεν είναι λίγο, είναι το ζουμί- να διαυγάσει την εξέλιξη των συνθηκών της πάλης. Συνθήκες ταξικές (η βάση της σύγκρουσης), συνθήκες κοινωνικές και πολιτικές (αυτό που λέμε ο κόσμος της αντίστασης), συνθήκες οργανωτικές. Τα υποκείμενα της πάλης παρεμβαίνουν στο σύνολο των συνθηκών, ξεκινώντας από την πιο συγκεκριμένη κλίμακα, της αυτοοργάνωσης και συνοργάνωσής τους σε σύγκρουση με τον ταξικό-πολιτικό εχθρό. Ωστόσο, οι οργανωτικές αδυναμίες εκφράζουν αναλογικά και συμπυκνωμένα αδυναμίες του ταξικού υποκειμένου. Πρώτα πρώτα αδυναμίες στις βασικότερες υλικές βαθμίδες, στις συνθήκες επιβίωσης και στις συνθήκες**

ασφάλειας μπροστά στην βία και την τρομοκρατία που κρατάει τον έλεγχο όλων των συνθηκών. Στη συνέχεια, κοινωνικές αδυναμίες, αντιθέσεις που αποδομούν και αφομοιώνουν στον αστικό πολιτισμό το κοινωνικό δυναμικό και κλασματοποιήσεις της ταξικής σύγκρουσης προς τα κάτω. Ύστερα, πολιτικές αδυναμίες: πολύ απλά, πως οι προαναφερόμενες, οι προεγκατεστημένες αδυναμίες περιορίζουν την ανάπτυξη της επαναστατικής πάλης ή και εσωτερικεύονται σ' αυτήν. Να το θέμα για το οποίο κάτι θα απολογίσω τελικά.

Άρα, συνοψίζοντας, δεν χρειάζεται να «ανακαλύψουμε» τι θα έπρεπε να κάνουμε τότε ή τι θα πρέπει να κάνουμε αύριο σύμφωνα με αυτό που δεν κάναμε χτες, αλλά να αναγνωρίσουμε τις πηγές της μέχρι τώρα αδυναμίας μας ώστε να τις αλλάξουμε (ή να μην τις αλλάξουμε). Όπως είπε ο Bruce Lee όταν έκλεισε όλες τις σχολές του παγκοσμίως, «δεν χρειάζεται να μάθετε κανένα σύστημα, χρειάζεται μόνο να μάθετε να βλέπετε τις αιτίες της αδυναμίας σας». Για το τι πρέπει να κάνουμε αρκούν λιγότερες από δέκα λέξεις και πολλές λέω, αφού η μια οδηγεί στην άλλη, αν είμαστε ειλικρινείς: Άμεση αντεπίθεση, συνοργάνωση, εξοπλισμός, συλλογική εξέλιξη. Η αποδόμηση αυτού που μας κρατάει «φυλακισμένους», αυτού που περιορίζει εκείνα που πρέπει να κάνουμε, θέλει απόφαση, θέλει όλα αυτά που πρέπει να κάνουμε, συν ζύμωση. Διότι τελικά ο πρώτος κι ο τελευταίος εχθρός είναι ο εαυτός μας ως αντανάκλαση της κυρίαρχης τάξης· εκείνος που τρέφει τον ιό του φόβου και της αναισθησίας συν τα μικρόβια του εχθρού μέσα στον κοινωνικό κόσμο μας, μέσα στην υποκειμενικότητά μας – άθλιες φυσικές απολαύσεις σε αμοιβαίως απωθούμενα σύμπαντα ψευδοβιωμάτων.

Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας έκανε το καθήκον της, όπως μπόρεσε, για όσο υπήρχε ένα συλλογικό σώμα που αναγνώριζε αυτό το καθήκον. Ο καλύτερος πάντα θα λείπει. Η ευθύνη του αντάρτικου ανήκει στην πραγματικότητα κι η ευθύνη της πραγματικότητας ανήκει στο αντάρτικο. Χαίρομαι που ήμουν, είμαι και θα είμαι ενεργό υποκείμενο αυτής της ευθύνης κι όχι θεατής ή παρατρεχάμενος. **Η αναγνώριση των αδυναμιών που εκφράστηκαν μέσα από τα γεγονότα καταστολής τα συνδεδόμενα με την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, μπορεί να έχει έναν και μόνο σκοπό: Την συνέχιση και το δυνάμωμα της ένοπλης πάλης.** Ο προσανατολισμός του απολογισμού μου είναι καθαρά αυτός. Όπως δηλώθηκε από την ανάληψη της ευθύνης για τη φύλαξη μιας υποδομής κι όπως καταγράφηκε με σαφήνεια στην προηγούμενη ενημέρωση που έκανα. Ποιά είναι η παρούσα κατάσταση, σε όλες τις κλίμακες της; Ποιά είναι η ανάγκη; Ποιά είναι η προοπτική; Ποιά είναι η ιδιαίτερη θέση του απολογίζοντα, σε συνάφεια με την οποία θα κριθούν οι απαντήσεις του στα προηγούμενα ερωτήματα;

Πάμε στο διαταύτα, τώρα που έχουμε ένα, θεωρώ, αρκετά σαφές και συνεκτικό αντιληπτικό υπόστρωμα.

Αν η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας υπήρχε ως πολιτικό σώμα, έστω ανενεργό, τον Οκτώβρη του '19, θα έπρεπε να μιλήσει. Αν είχε μέλη που δεν έχουν αιχμαλωτιστεί θα έπρεπε να μιλήσει ως Οργάνωση εφόσον συσχετίστηκε αντικειμενικά, μέσω ενός όπλου-σφραγίδα, με μια ακολουθία συμβάντων καταστολής. Η δίωξη και προφυλάκιση ανθρώπων, είτε συνδέονταν με την Οργάνωση είτε όχι, δεν θα μπορούσε να αποτελεί λόγο σιωπής. Το αντίθετο. Οποιαδήποτε επαναστατική οργάνωση θα έπρεπε να μιλήσει, να ενημερώσει, να πάρει θέση απέναντι στην καταστολή. Οι οργανώσεις δεν εξαφανίζονται υπό τον εκβιασμό της ομηρίας. Αν ήταν έτσι, δεν θα είχαν λόγο ύπαρξης.

Αν η Οργάνωση υπήρχε ως πολιτικό σώμα και είχε μέλη που δεν έχουν αιχμαλωτιστεί, αλλά και αιχμαλωτισμένα μέλη, θα ήταν ζήτημα δικό της τι θα έπρεπε να πουν οι αιχμάλωτοι. Η κάθε Οργάνωση το αποφασίζει αυτό προκαταβολικά. Δεν μπορώ να φανταστώ πάντως μια Οργάνωση που θα είχε ως πολιτική γραμμή της οι αιχμάλωτοί της να αποστασιοποιηθούν ολοκληρωτικά από την ύπαρξή της, όπως έκανε ο σύντροφος Σταθόπουλος κι ακόμα περισσότερο, να υπογράφουν κείμενα της ασφάλειας που καταδείχνουν άλλους συλληφθέντες, όπως έκανε ο φίλος μου ο Μπάκας. Σίγουρα πάντως καμία Οργάνωση δεν θα έμενε σιωπηλή μπροστά σε αυτά τα δεδομένα. Για τους δικαστές ίσως να μην έχει καμία σημασία ετούτος ο λογικός ειρμός, αλλά χρειάζεται να είναι ξεκάθαρο στο κίνημα το τι έχει γίνει πραγματικά -ποιός είναι ποιός- προκειμένου να υπάρχει επίγνωση του πολιτικού υποβάθρου.

Παρεπόμενα, αν όλα τα μέλη της Οργάνωσης βρίσκονταν αιχμάλωτα, τουλάχιστον ορισμένα, αν όχι όλα, θα έπρεπε να μιλήσουν για την Οργάνωση, ανάλογα με τις πολιτικές συμφωνίες και τους πρακτικούς σχεδιασμούς της Οργάνωσης. Αλλά εδώ δεν τίθεται ούτε υποθετικά τέτοιο ερώτημα. Δεν γίνεται να είναι οι δυο συγκεκριμένοι άνθρωποι η Οργάνωση, να την αποποιούνται και να παίρνει την ευθύνη για την υποδομή ένας τρίτος.

Αν η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας συνέχιζε να υπάρχει τον Οκτώβρη ως πολιτικό σώμα, οργανωτική διεργασία και πρακτική δυνατότητα, δεν θα χρειαζόταν να αναλάβω ως προσωπική ευθύνη την φύλαξη κομματιών ή ολόκληρης της υποδομής της. Ακόμα κι αν είχα μείνει μόνος αφότου οι υπόλοιποι είχαν αιχμαλωτιστεί, ακόμα κι αν είχα την αρμοδιότητα (όπως καλό είναι να προβλέπει κάθε Οργάνωση) να πάρω την πρωτοβουλία της δράσης της και της εκτός των τειχών δημόσιας τοποθέτησής της, δεν θα μιλούσα προσωπικά, παρότι διωκόμενος, δεν θα υπέγραφα ως Δημήτρης, αλλά ως Οργάνωση. Έτσι κι αλλιώς η Οργάνωση θα έπρεπε να μιλήσει για το πως χάθηκε τουλάχιστον ένα όπλο της. Επιπλέον, η πολιτική άποψή μου είναι ότι ενάντια στο κύμα καταστολής και τη μαύρη προπαγάνδα που εξαπολύθηκαν μετά τον τραυματισμό μου, αν συνέχιζε να υπάρχει αυτό το μαχητικό συλλογικό σώμα θα έπρεπε να

αντεπιτεθεί. Αν κάποιος πιστεύει ότι η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας διαλύθηκε τη στιγμή του τραυματισμού μου ή αυτοδιαλύθηκε επειδή εγώ δεν ανέλαβα την ευθύνη της, απλά, σκέφτεται όπως σκέφτονται οι διωκτικοί μηχανισμοί.

Η δημόσια ενημέρωση για την παύση της έμπρακτης συμβολής που ονομαζόταν Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας δεν είναι τέχνασμα ποινικής άμυνας. Άλλωστε, οι νόμοι και οι δικαστές δεν κολλάνε σε τέτοιες λεπτομέρειες. Γι' αυτούς αρκεί η κατοχή των υλικών για να καταδικαστώ για οργάνωση, ακόμα και μόνος μου κι αρκεί η κατοχή του συγκεκριμένου όπλου για να καταδικαστώ για συμμετοχή στην συγκεκριμένη οργάνωση. Οι δικηγόροι θα μπορούσαν να αντιπαρατεθούν σε τέτοια σημεία, για να αντισταθούν στο φόρτωμα χρόνων φυλακής. Αλλά δεν μετράει δικονομικά ότι και να έχεις πει σε κατάσταση παρανομίας. Και το βασικό: εγώ τοποθετούμε πολιτικά. Το κίνημα έχει καθήκον να θέλει να είναι ενήμερο κι εγώ έχω καθήκον να ενημερώσω.

Ήμουν σαφής στην ευθύνη που ανέλαβα δημόσια. Αλλά θα τα ξαναπώ αναλυτικά για να διαλυθεί η περιρρέουσα σκόνη. Δεν έκανα εξυπηρέτηση (όπως έχουν δηλώσει πολλοί διωκόμενοι στο παρελθόν). Επιτελούσα ένα πολιτικό καθήκον. Στην δυσκολότερη συνθήκη: μόνος μου. Δεν ήταν μια ευθύνη για το παρελθόν, αλλά μια ευθύνη για το παρόν και το μέλλον. Η αναφορά στην ιστορία δεν αφορά το παρελθόν, αλλά το παρόν και το μέλλον. Δεν ήμουν ένας αποθηκάριος. Είχα απόλυτα (παρότι όχι άκριτα) την πολιτική ευθύνη για την υποδομή που φύλαγα. Άρα, την πολιτική ευθύνη της συμβολής σε επιδιωκόμενα νέα οργανωτικά εγχειρήματα. Πρέπει να μην έχει καμία σημασία για κανέναν εκτός από τους μηχανισμούς καταστολής, να δηλώσω αν έχω συμμετάσχει σε διεργασίες και δράσεις της ένοπλης πάλης στο παρελθόν (το εξήγησα νωρίτερα) ή ως που θα έφτανα στο μέλλον (δηλαδή, αερολογίες). **Η ευθύνη που ανέλαβα αποτελεί μέρος του ένοπλου αγώνα για την ανακοπή της κρατικής-καπιταλιστικής επιθετικότητας και τη συγκρότηση επαναστατικού κινήματος.**

Το κάθε γεγονός έχει το νόημά του. Δεν πιστεύω σε θεϊκές παρεμβάσεις, άρα δεν πιστεύω στο φάντασμα «τύχη». Υπάρχει και θα υπάρχει μόνο γνώση και άγνοια (στο προηγούμενο κείμενο, η φράση «ανακάλυψαν τυχαία» αφορούσε την άγνοιά τους). Πόσο μάλλον όταν αναφερόμαστε σε γεγονότα για τα οποία είναι δηλωμένη και μπορεί να αναγνωριστεί η συνειδητή ευθύνη. Το όπλο-σφραγίδα της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας δεν χάθηκε τυχαία μαζί με ένα πλήθος άλλων εργαλείων. Πέρα από τα γεγονότα της 21ης Οκτώβρη και τις πολιτικές αιτίες τους, που θα αναλύσω στο τέλος, ήταν δεδομένο ότι το συγκεκριμένο όπλο ήταν εκτεθειμένο σε ενδεχόμενη αδυναμία απέναντι στην καταστολή. Θα μπορούσα να το είχα θάψει και να μην είχε βρεθεί ποτέ, ακόμα κι αν σκόπευα να το χρησιμοποιήσω σύντομα. Όσο δρούσε η Οργάνωση ένα τέτοιο μέτρο ίσως είχε νόημα. Από τη στιγμή που ανέλαβα την αποκλειστική ευθύνη ήταν συνειδητή πολιτική απόφασή μου να μην απομονωθεί αυτό το όπλο από ένα σύνολο άλλων υλικών, για να προφυλαχτεί καλύτερα. Η απώλεια αυτού του όπλου ειδικά δεν είναι και δεν θα μπορούσε να είναι από μόνη της ικανή να ανακόψει την προοπτική ανασυγκρότησης νέων εγχειρημάτων στην ίδια κατεύθυνση, όπως κι ούτε την δράση της Οργάνωσης όσο ήταν παρούσα. Κι έτσι πρέπει να είναι συνολικά: η απώλεια του οπλοστασίου για το οποίο ανέλαβα την ευθύνη πρέπει να μην φρενάρει κανέναν από το να κάνει ότι θα μπορούσε να κάνει.

Αντιθέτως, η επίγνωση και η έμπρακτη ανάληψη της ευθύνης ότι η ενδεχόμενη απώλεια των υλικών που χάθηκαν μετά τον τραυματισμό μου, θα είχε ως συνέπεια την αναφορά στην Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, εκφράζει μια συνειδητή ιστορική ευθύνη μπροστά στο κίνημα: όχι την ευθύνη γι' αυτό που έχει χαθεί, μια πολιτική δυναμική, αλλά την ευθύνη να μην χαθεί στην σιωπή και την ευθύνη να γίνει ξεκάθαρο ότι αυτή είχε ήδη χαθεί. **Η παραμονή μιας σημαίας στην πρώτη γραμμή, παρότι η μονάδα της είχε πάψει πυρ, ήταν ο τρόπος να προστατευτεί η ιστορία της.** Ήταν επιπλέον, ο τρόπος να δηλωθεί η πραγματική δύναμη -αδυναμία- αυτού του οχυρού, ώστε να ξέρει το κίνημα (και να μην ξεχάσουν εκείνοι που ήξεραν). Ήταν επίσης ο τρόπος **να παραμείνουν τα προτάγματα της συγκεκριμένης Οργάνωσης ενεργά** ακόμα και μετά από ενδεχόμενη απώλεια κάθε δυνατότητας δράσης αυτού που ανέλαβε την ευθύνη της συνέχειας.

Η στιγμή όπου θα ήταν αναγκαία αυτή η αποκάλυψη ήταν η ενδεχόμενη στιγμή όπου εγώ που είχα την αποκλειστική ευθύνη, διότι ήμουν μόνος, θα έχανα την δυνατότητα να κρατήσω ανοιχτή μια προοπτική. Η μετάβασή μου σε κατάσταση επίσημης παρανομίας (με τη βούλα του εισαγγελέα κι όχι μόνο με δική μου πρωτοβουλία) αποτελεί μια τέτοια συνθήκη μέσα στις δεδομένες συνθήκες άτακτης γενικής υποχώρησης του κινήματος και αποδόμησης των μαχητικών σχημάτων. **Μια κατάσταση που μέσα σε υγιές αγωνιστικό περιβάλλον αποτελεί πολλαπλασιαστή ισχύος, δυνατοτήτων, ελευθερίας κίνησης, στις δεδομένες συνθήκες αποτελεί το έδαφος για να εκφραστεί με απόλυτη ευκρίνεια το γενικό πολιτικό αδιέξοδο· παίζοντας με τις λέξεις, αποτελεί την πρωτοπορία της κοινής αδυναμίας.**

Παρεπόμενα, η διακινδύνευση της ποινικής σύνδεσής μου με την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας δεν ήταν ένα λάθος, ούτε οι συνέπειες του τραυματισμού μου «τυχαίες». Όχι μόνο δεν θα γινόταν να αποφύγω εκ' των υστέρων τις συνέπειες της ιστορικής πραγματικότητας, αλλά ήμουν αυτός που είχε ήδη αναλάβει πολύ πρακτικά να την αλλάξει ή τουλάχιστον να την φέρει στο φως.

Να λοιπόν η πραγματικότητα, πλήρης πολιτικού νοήματος, από την οποία εξήχθη η γενική παρατήρηση ότι «τα όπλα από μόνα τους δεν συγκροτούν οργάνωση. Ακόμα κι ένα όπλο που ταυτοποιείται ως εργαλείο συγκεκριμένης οργάνωσης και που ως τέτοιο έχει και συμβολική αξία επιπλέον της πρακτικής δυνατότητας που ενέχει κάθε εργαλείο, δεν είναι ικανό από μόνο του να διατηρεί μια οργάνωση πολιτικής δράσης. Απαιτείται επιπλέον ένα συλλογικό σώμα που συνεχίζει την δημόσια παρουσία της οργάνωσης μέσα από τις πράξεις του». Δεν θα γινόταν να είναι μια υπεκφυγή. Η Οργάνωση θα είχε διαψεύσει την επικαιρότητα μιας τέτοιας παρατήρησης. Η αλήθεια της μέσα στην συγκεκριμένη ιστορία πάλης καθίσταται πλέον αδιαμφισβήτητη (σαν μαθηματικό θεώρημα, άπαξ και αποδειχτεί δεν μπορεί να είναι άτοπο). Είναι αναίρεσιμη μόνο στην πράξη.

Η προσωπική ευθύνη που ανέλαβα σημαίνει εκ' των πραγμάτων την απουσία της Οργάνωσης. Το εξήγησα εκτενώς, νομίζω κι επαρκώς, και στο προηγούμενο κείμενο και σε αυτό. Δεν έχει νόημα και δεν επιτρέπεται να συζητηθεί τώρα δημόσια το πως έληξε η δράση της Οργάνωσης (κι αυτό το εξήγησα εκτενώς στην εισαγωγή). Όμως πρέπει να ξέρουν όλοι ότι αυτό το καραούλι δεν είχε φρουρά επί δυο χρόνια. Πρέπει να ξέρουν πρωτίστως όχι εκείνοι που αναθέτουν αλλού τις επιθυμίες τους, αλλά εκείνοι που αναζητούν τρόπους για να οργανωθούν και να δράσουν. Πρέπει να ξέρουν, όχι για να συμβιβαστούμε με την καταστολή, αλλά αντιθέτως, για να παρθούν νέες πρωτοβουλίες. Τώρα και γι' αυτό το σκοπό χρειάζεται να επισημανθούν οι γενικές συνθήκες που οδήγησαν μια οργάνωση στην αδράνεια. Η εξέλιξη της ταξικής και πολιτικής σύγκρουσης στον ελλαδικό χώρο, αλλά και παγκοσμίως, καθιστά αυτό το ξεκαθάρισμα πιο επιτακτικό. Θα ήταν πλεονασμός να επαναλάβω τι έχουμε απέναντί μας. Δεν είναι διόλου πλεονασμός να βλέπουμε που βρισκόμαστε.

Είναι προφανές ότι αν ήθελα θα μπορούσα, πρακτικά, να δράσω ατομικά στο διάστημα που είχα την ευθύνη των υλικών που βρήκε ο εχθρός. Δεν έγραψα, ούτε υπονόησα ότι παρέλαβα τα υλικά μια μέρα πριν το ατύχημα. Σίγουρα ήταν μια χρονική περίοδος στην οποία δεν έλλειψε η αναγκαιότητα της δράσης, ακριβώς όπως το έχει αναλύσει η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας στα κείμενά της. Επιπλέον, αφότου ανέλαβα να κρατήσω την ευθύνη μιας συνέχειας, δεν είχα το δικαίωμα να κάτσω στα καμαρίνια. Κάθε αναρχικός θα έπρεπε να το καταλαβαίνει αυτό. Με τα λόγια της Οργάνωσης: **«Οι επαναστάτες δεν κοιτάνε την ιστορία να περνάει. Την αλλάζουν»**. Γιατί τότε αυτά τα όπλα καθόντουσαν στα ντουλάπια ενώ το κράτος συνέχιζε να σφάζει; Γιατί πχ, όταν η νέα, ανοιχτά φασιστική κυβέρνηση ξεκίνησε με τη σειρά της να χτυπάει τις καταλήψεις, με πρώτη αυτήν στην οποία συμμετείχα!;

Η απάντηση είναι δύσπεπτη και για μένα τον ίδιο. Ήταν δύσπεπτη κάθε μέρα που έπρεπε να εμμείνω σε αυτήν. Και παρότι τα κρατικά στελέχη, οι μεγαλοαστοί και οι μπάτσοι ίσως κάνουν το σταυρό τους όταν διαβάσουν αυτές τις γραμμές, εγώ ακόμα την θεωρώ ορθή πολιτικά. Έκρινα τον συνδιασμό δυο συνθηκών ως απαγορευτικά καθοριστικό: Αφενός, μετά την παύση της δράσης της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας δεν έβλεπα από ορίζοντα δημιουργίας νέων βάσεων ένοπλης αντίστασης και συνοργάνωσης δυνάμεων στον ελλαδικό χώρο. Αυτή η παρατήρηση δεν εξαρτάται από τα γούστα μου, εξαρτάται από την κινητικότητα στον κόσμο του αγώνα. Αφετέρου, εγώ ήμουν ήδη αρκετά καθραρισμένος από την καταστολή ώστε σε ενδεχόμενη επανεμφάνιση εκδηλώσεων αντίστασης σε παρόμοια κατεύθυνση με την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, ακόμα κι αν εγώ δεν είχα καμία σχέση, ήταν αναμενόμενη με βεβαιότητα η ακινητοποίησή μου, αν όχι η αιχμαλωσία μου, ή στην καλύτερη περίπτωση, αν έπαιρνα μέτρα, μέσα στην πρώτη συνθήκη, η απομόνωσή μου σε κατάσταση παρανομίας. Παίρνοντας πρωτοβουλία δράσης δημιουργείς χώρο προοπτικής. Απαιτείται όμως μια από τις δυο προϋποθέσεις: ή να υπάρχει κινηματικό δυναμικό για τη συνέχεια ή να έχεις χώρο κίνησης (και μ' αυτόν, χωρίς το δυναμικό δεν γίνεται να υπάρχει εξέλιξη). Δίχως κανέναν αέρα δεν θα έφτανα πολύ μακριά. Και στο κοντινό τέλος δεν θα καταμετρούσαμε άλλη μια δράση, έκφραση ισχύος του κινήματος, αλλά ένα αδιέξοδο. Γι' αυτήν την πολιτική κρίση και απόφαση -η αδράνεια ενέχει απόφαση και την πιο βαρυσταγή ευθύνη, ειδικά σ' έναν πολιτισμό χτισμένο πάνω στην αδιαφορία-, μόνο γι' αυτήν, απολογούμε προς το κίνημα. Και παραθέτω προκαταβολικά τα επιπλέον επιχειρήματά μου.

Εκ' του αποτελέσματος μπορούμε να πούμε ότι και μόνο με την ευθύνη που ανέλαβα μόνος μου, ήμουν ήδη μέσα στο «αδιέξοδο». Άλλωστε, το δίλλημα παρανομία ή δοσιλογισμός (που δεν είναι δίλλημα) τέθηκε αντικειμενικότητα στις 26 Αυγούστου, με την έναρξη των εκκαθαριστικών επιχειρήσεων εναντίον των καταλήψεων και την απαγωγή μου. Οπότε, γιατί να χαθούν στιγμές; Γιατί να αφεθούμε παθητικά στην στρατοκρατική επέλαση, για το ελάχιστο χρονικό διάστημα; Θα συμφωνούσα. Τέτοια είναι η πολιτική αντίληψή μου, νομίζω τέτοια ήταν πάντα μέσα στην ιστορία η πολιτική αντίληψη και ηθική των αναρχικών. Δεν μπορεί να υπάρξει μια συνθήκη ελάχιστου κόστους. Είναι και ανήθικο και παράλογο να περιμένουμε μια τέτοια στιγμή. Οι αδύναμοι επαναστατούν, όχι οι δυνατοί. Και επαναστατούν σήμερα διότι το έχουν ανάγκη (δεν είναι χόμπι, που το πιάνεις και τ' αφήνεις). Ωστόσο, είναι ξεκάθαρο ότι το ζητούμενο δεν ήταν η προσωπική επιβίωση και η συμβατική ελευθερία, ούτε η προσωπική εκδίκηση, αλλά η επαναθεμελίωση μιας συνέχειας της πάλης· η απειλή που συνιστούσε η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας για τον ταξικό και πολιτικό εχθρό, παρά την αδράνειά της, να μην σβήσει σ' ένα πυροτέχνημα. Παρά την παρατεταμένη κινηματική στειρότητα έπρεπε να παραμείνω σε μια στάση προσμονής καρτερικά.

Αν κάποιος πουν ότι η απομόνωση είναι και ζήτημα επικοινωνίας, κινηματικών διεργασιών κτλ, θα αντιτείνω ότι εδώ είμαστε μικρό χωριό. Οι διωκτικοί μηχανισμοί και τα φερέφωνα τους, μετά την προφυλάκισή μου πριν δέκα χρόνια, με «φωτογράφιζαν» σχεδόν κάθε φορά που παίζανε το θέμα «τρομοκρατία». Καταλαβαίνουν οι ασφαλίτες προς ποιούς πρέπει να στραφούν, αλλά δεν καταλαβαίνουν οι σύντροφοι; Δε νομίζω ότι οι πολιτικές θέσεις μου και η παρουσία μου ήταν αδιόρατες μέσα στις κινηματικές διαδικασίες. Όσο για εκείνους που θα πουν ότι θα δρούσαν, αλλά όχι μαζί μου, για τον οποιονδήποτε λόγο, θα αντιτείνω: Που είσασταν ρε παιδιά, να απολογηθώ, να παραδώσω, να πάω για ξεκούραση και να συνεχιστεί ο αγώνας;

Θυμάμαι τη συνέντευξη (ντοκυμαντέρ) ενός ιρλανδού μετά από χρόνια φυλακής, που τον είχαν συλλάβει μ' ένα καράβι φορτωμένο όπλα. Δώρο του Καντάφι στον IRA. Κουβαλούσε βαρυά στεναχώρια ο γέρος. Όχι για την φυλακή, αλλά γιατί το φορτίο δεν έφτασε στην ιρλανδία. Η ιστορία της ένοπλης αντίστασης στον ελλαδικό χώρο μετά το πρώτο κύμα καταστολής στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας, είναι πιο βαρυά. **Το καράβι μένει μεσοπέλαγα, όχι επειδή καταφέρνει κάτι το κράτος, αλλά επειδή δεν υπήρχε τόπος άφιξης.** Κι αυτό συνέβη και πρακτικά με την ιστορική παρακαταθήκη και τα εργαλεία που είχα αναλάβει εγώ. Η γενική κατάσταση παραμένει τέτοια.

Δεν πρόκειται ειδικά για το τέλμα της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, ούτε οποιασδήποτε άλλης Οργάνωσης ή της ένοπλης οργάνωσης γενικά. Είναι η αργομισθία του ευρωπαϊκού αναρχικού κινήματος που δεν κατάφερε να ξαναβρεί τις επαναστατικές ρίζες του μετά τον 2ο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Είναι το χρόνιο βάλτωμα του κοινωνικού κινήματος στον ελλαδικό χώρο, που δεν κατάφερε να ξαναπάρει τα όπλα μετά τον εμφύλιο. Είναι η σήψη της πλειονότητας των πολιτικών οργανωτικών σχημάτων του αντικαπιταλιστικού κινήματος παγκοσμίως, αριστερών κι ελευθεριακών, που παρακολουθούν τις σφαγές των προλεταρίων, στους πολέμους, στα σύνορα, στις εξεγέρσεις, στα κάτεργα και τις φυλακές, χωρίς να είναι ικανά να ρίξουν ούτε μια τουφεκιά. Είναι η επικρατούσα κουλτούρα των «ατομικών επιλογών», μιας ζωής που καταναλώνεται ή ποδοπατιέται στο πεζοδρόμιο σαν τσιχλόφουσκα και δεν μπορεί να στρατευτεί ούτε για το ελάχιστο.

Φαινομενικά, κι ο υπουργός κρατικής τρομοκρατίας το ίδιο συμπέρασμα διαλαλεί: η ένοπλη αντίσταση και σιγά σιγά η κάθε αντίσταση χάνεται στο παρελθόν, έχει απομονωθεί, εξαλείφεται. Το κράτος πατάει στην δική μας πραγματικότητα για να προωθείται. Δεν την έχει επιτύχει με τίποτα καινοτομικά σχέδια – την εκμεταλλεύεται και την βαθαίνει. Με τα λόγια της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, **«όταν μας σαρώνει η φτώχεια και το κράτος φαίνεται ακλόνητο, αυτό ανανκλά το έλλειμμα επαναστατικής πρωτοβουλίας, ενότητας και οργάνωσης, έλλειμμα κοινωνικού ήθους».** Δεν μειώνω το κίνημα μπροστά στην καταστολή. Χτυπάω καμπανάκι. Με συλλογική ντροπή για τον χρόνο που έχει χαθεί και αμέτρητη στεναχώρια για όλους αυτούς που χάνονται δίχως δικαίωση στο εντωμεταξύ. **Η αναγνώριση αυτών των ιστορικών δομών-λαιμητόμων για το επαναστατικό κίνημα αποτελεί προϋπόθεση ανατροπής των κατεστημένων συσχετισμών.** Ένας κουβάς κρύο νερό στη μούρη είναι ένας καλός τρόπος για να μην κοιμάσαι στην σκοπιά, για να μην σφαγιασθεί σε μια νύχτα όλη η κοινότητα. Ιδού η Ρόδος. Ελπίζω και συνεχίζω να αγωνίζομαι για την διάψευση των παρατηρήσεών μου από την εξέλιξη της πάλης.

Δεν είναι η ώρα της κριτικής στις λάθος πορείες, τις λάθος αναδιπλώσεις (να το πω ευγενικά), τα λάθος ψεματάκια. Είναι η ώρα οι αναρχικοί να αναλάβουν το ιστορικό καθήκον τους. Να υπερασπιστούν όχι τις ιδέες τους και τους δικούς τους, αλλά όλους τους καταπιεζόμενους και τους αγώνες όπως αναλογεί στην άγρια κρατική επίθεση. **Ο λικβινταρισμός² που έχει ριζώσει βαθιά είναι σαπίλα. Η Χιλή αποτελεί ένα ακόμα τραγικό παράδειγμα. Αν δεν ματώσει ο άσπλαχνος εχθρός, όπως ματοκυλά τον κόσμο, δεν θα σταματήσει πριν ισοπεδώσει τα πάντα.**

Η αυταπάτη των ατομικών επιλογών είναι σαπίλα. Η αυταπάτη των οργανωτικών σταδίων είναι σαπίλα. **Η ευθύνη είναι αναπόδραστα άμεση και συλλογική.** Όλοι έκαστος, όπως έγραφε ο Ετιέν ντε Λα Μποεσί πριν μισή χιλιετία.

Για να τσακίσουμε την τρομοκρατία και την κυριαρχία των εκμεταλλευτών

* Στην προηγούμενη ενημέρωση που έκανα δημόσια μνημόνευσα ζωντανούς και νεκρούς αγωνιστές, εξεγέρσεις και διαχρονικά μέτωπα πάλης. Ξέχασα εκείνους που έγιναν μάρτυρες στα πιο αφανή πεδία πάλης και που αφορούν την ιμπεριαλιστική ενδοχώρα.

Τιμή στους συντρόφους **Mikhail Zhlobitsky³** και **Willem Van Spronsen⁴**

1 «Θεός και Κράτος» και «Φεντεραλισμός, σοσιαλισμός, αντιθεολογισμός».

2 Για να προλάβω τους κακεντρεχείς που θα πουν ότι ο συγκεκριμένος πολιτικός όρος ανήκει στην μαρξιστική ιστορία κι οπότε οι αναρχικοί δεν έχουν καμία αναφορά σ' αυτόν, δεν χρειάζεται να μπω στον κόπο να εξηγήσω γιατί είναι κοινή αυτή η ιστορία (και της έννοιας και του μαρξισμού εν' γενεί). Αρκεί να προτάξω την «δική μας», αναρχική παράδοση, σχολιάζοντας ότι μια τέτοια άρνηση αποτελεί εκδήλωση του διαρκούς αντεπαναστατικού μετώπου ενάντια στο μήνυμα της Ντιέλο Τρούντα (*Εργατική Υπόθεση*, η ομάδα των εξόριστων στη Γαλλία Ουκρανών και Ρώσων αναρχικών που συνέταξαν το 1926 την *Οργανωτική Πλατφόρμα της Γενικής Ένωσης Αναρχικών*).

«Το ζήτημα της υπεράσπισης της επανάστασης είναι επίσης συνδεδεμένο με το ζήτημα της “πρώτης μέρας” της... Η κοινωνική επανάσταση, η οποία απειλεί τους προνομιούχους και τις μη εργαζόμενες τάξεις της κοινωνίας, θα προκαλέσει αναπόφευκτα μια αγωνιώδη αντίσταση εκ μέρους αυτών των τάξεων, η οποία θα πάρει τη μορφή ενός άγριου εμφυλίου πολέμου... Στην κατεύθυνση της διατήρησης των κατακτήσεων της επανάστασης, οι εργαζόμενοι θα πρέπει να δημιουργήσουν όργανα υπεράσπισής της, ώστε να εναντιωθούν στα αντιδραστικά εμπόδια με μια μάχιμη δύναμη, ανταποκρινόμενη στο μέγεθος αυτού του καθήκοντος... Αλλά αυτό το μέτρο (η συνέπεια της στρατιωτικής στρατηγικής στην επανάσταση) πρέπει να προσελκύσει την προσοχή μας τώρα. Πρέπει να μελετηθεί αρκετά προσεκτικά ώστε να αποφύγουμε κάθε ανεπανόρθωτη οπισθοδρόμηση στο καθήκον της προστασίας και υπεράσπισης της επανάστασης, οπισθοδρόμηση τέτοια που κατά τον εμφύλιο πόλεμο μπορεί να αποδειχθεί καταστροφική για την κοινωνική επανάσταση».

Την περιμένουμε ακόμα την “πρώτη μέρα”; Δεν υπάρχουν κατακτήσεις των αγώνων και η ανάγκη να τις προστατεύσουμε; Ο επαναστατημένος κόσμος δεν χτίζεται κάθε μέρα συγχρόνως με την υπεράσπισή του; Ο ταξικός εχθρός δεν διεξάγει έναν ακατάπαυστο εμφύλιο;

«Η κρισιμότερη στιγμή της κοινωνικής επανάστασης δεν είναι αυτή της καταστολής της Εξουσίας, αλλά αυτή που ακολουθεί, όταν δηλαδή οι δυνάμεις του ηττημένου καθεστώτος αρχίσουν τη γενική αντεπίθεση ενάντια στους εργαζομένους και όταν πρέπει να υπερασπιστούμε την επανάσταση. Ο αληθινός χαρακτήρας αυτής της αντεπίθεσης, ακριβώς ως η τεχνική και η ανάπτυξη του εμφυλίου πολέμου, θα υποχρεώσει τους εργαζομένους να δημιουργήσουν αποφασισμένα επαναστατικά στρατιωτικά σώματα». **Υπάρχει αμφιβολία ότι η κρισιμότερη στιγμή, όταν δηλαδή οι δυνάμεις του ηττημένου καθεστώτος αρχίσουν τη γενική αντεπίθεση ενάντια στους εργαζομένους, έχει ήδη ακολουθήσει τις επαναστάσεις που έχουν επιχειρηθεί και προπολλού προηγείται εκείνων που έρχονται και εκδηλώνεται κάθε μέρα; Υπάρχει αμφιβολία ότι το πολιτισμικά ηττημένο καπιταλιστικό καθεστώς, δεν μπορεί να είναι τίποτ' άλλο εδώ κι εβδομήντα χρόνια παγκοσμίως, εκτός από τεχνική και ανάπτυξη του εμφυλίου πολέμου; Τι ακόμα χρειάζεται να βιώσουμε για να το αναγνωρίσουμε; Πόσες βιβλιοθήκες χρειάζεται να γεμίσουν ακόμα για να βγουν από τη φορμόλη οι «συνειδητοί αγωνιστές»;**

Οπότε, όταν κάποιος μοστράρει τη φωτογραφία του Μάχνο, δηλώνει τη διαθεσιμότητά του και κάτι επιπλέον: προτείνει στο σωματείο, στη συνέλευση γειτονιάς, στην αυτοοργανωμένη κοινωνική δομή, στην πολιτική του οργάνωση, στο ευρύτερο κίνημα την **άμεση συγκρότηση οργάνων υπεράσπισής** των καταπιεζόμενων και των αγώνων τους, **ώστε να εναντιωθούν στα αντιδραστικά εμπόδια με μια μάχιμη δύναμη, ανταποκρινόμενη στο μέγεθος αυτού του καθήκοντος**. Ειδάλλως, μεταφέρει τη σαπίλα που καταναλώνει, στις σημαίες της επανάστασης με τις οποίες σκουπίζεται.

Η επιστράτευση του συγκεκριμένου όρου -λικβινταρισμός- γίνεται χάριν ακρίβειας. Είτε μας αρέσει είτε όχι, η μαρξιστική ιστορική γραμμή διαθέτει μια τυπολογία των πολιτικών πρακτικών, από την οποία η αναρχική δανίζεται, όπως τον όρο ρεφορμισμός. Θεωρώ απαραίτητη την αναγνώριση του λικβινταρισμού ως ριζικού προβλήματος κι όχι γενικά την αποστροφή της ένοπλης πάλης ή ακόμα πιο αφηρημένα/φενაკισμένα, την καταδίκη της πολιτικής βίας, επειδή ελάχιστοι αναρχικοί δεν θα αναγνωρίσουν την πολιτική βία ως αναγκαιότητα εκ' των συνθηκών και λίγοι δεν θα υπερασπιστούν στα λόγια την ένοπλη αντίσταση. Πάραυτα, σχεδόν όλοι θ' αποφύγουν την συνέπεια σκοπών και μέσων που μας υποχρεώνει να αναλάβουμε το καθήκον της ένοπλης αυτοάμυνας ως οργανικό κομμάτι των συλλογικών σωμάτων του ταξικού-κοινωνικού/πολιτικού κινήματος. Ο λικβινταρισμός είναι η άρνηση της αναγκαιότητας της παράνομης και μαχητικής οργάνωσης ως πλέγμα που διατρέχει το σύνολο του οργανωμένου κινήματος ή τουλάχιστον του πολιτικού. Η παράνομη διάρθρωση και υποδομή είναι απαραίτητη για την αυτοπροστασία των πολιτικών οργανώσεων. Η μαχητική οργάνωση είναι απαραίτητη για την ικανότητα υπεράσπισης των αγώνων των εκμεταλλευόμενων και των αποκλεισμένων.

Με τα λόγια της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, για την διαλεκτική της πολιτικοστρατιωτικής οργάνωσης και της ταξικής-κοινωνικής πάλης: **«Οι αγωνιστές έχουν το πολιτικοκοινωνικό καθήκον να μπολιάσουν τις ταξικές-κοινωνικές αντιστάσεις με το παράδειγμα της άμεσης αντεπίθεσης στο πολιτικοστρατιωτικό και οικονομικό καθεστώς και με την εμπειρία που λέει ότι μπορούμε να τσακίσουμε τη τρομοκρατία και τη κυριαρχία του...»**

Η συμμετοχή του κινήματος στην ένοπλη αντίσταση είναι η βάση για τη πιο άμεση περιφρούρηση των αγώνων του. Γι' αυτό επιστρέφουμε έμπρακτα την πρόσκληση σε όσους αγωνίζονται και μοιραζόμαστε την ευθύνη. Να στηρίξουν την ένοπλη αντίσταση. Να μπουν στο σχολείο του αντάρτικου. Να οργανώσουν νέους πυρήνες δράσης. Θα είμαστε δίπλα τους. Να πάρουν στα χέρια τους την προοπτική του επαναστατικού κινήματος που θα καταργήσει την κυριαρχία κράτους και κεφάλαιου. Μαζί θα γκρεμίσουμε τους αφέντες».

3 Αναρχικός που πραγματοποίησε επίθεση αυτοκτονίας στα γραφεία της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Ασφαλείας (FSB) της Ρωσίας, στην πόλη Αρχάγγελσκ, στις 31 Οκτώβρη 2018.

«Η FSB είναι υπεύθυνη για κατασκευασμένες υποθέσεις και βασανιστήρια... επειδή το πιθανότερο είναι πως θα πεθάνω από την έκρηξη, σας ζητώ να διαδώσετε ποιος έκανε την επίθεση και γιατί».

Περισσότερες πληροφορίες για την αντιαναρχική καταστολή από το Ρώσικο κράτος: athens.indymedia.org/post/1592951/

4 Αναρχικός αντιφασίστας που έπεσε στις 13 Ιούλη 2019 από πυρά μπάτσων σε δράση εναντίον κέντρου κράτησης μεταναστών στην πολιτεία της Ουάσιγκτον.

« ...Δεν στέκομαι άπραγος. Δεν θα έπρεπε να πω τίποτα περισσότερο από αυτό. Άφησα στην άκρη τη σπασμένη καρδιά μου και θεραπεύομαι με τον μόνο τρόπο που ξέρω... με το να είμαι χρήσιμος».

Περισσότερες πληροφορίες: athens.indymedia.org/post/1599153/

Συνοπτικό βοήθημα πλεύσης

προς ναυτιλομένους υπερασπιστές της ένοπλης πάλης και των διωκόμενων και αιχμάλωτων αγωνιστών:

(Γενάρης 2020)

Τι σημαίνει η έννοια «αποκλειστική ευθύνη»:

- Η φύλαξη του όπλου-σφραγίδα μιας οργάνωσης κι ενός συνόλου εργαλείων ένοπλης δράσης δεν ήταν μια εξυπηρέτηση, δεν ήταν δουλειά αρχαιοφύλακα, δεν ήταν ούτε η περιορισμένη ευθύνη ενός αποθηκάρου. Ο πολιτικός σκοπός δηλώθηκε εξαρχής. Η συνάφειά του με τον αγώνα της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας ήταν ξεκάθαρη. Όποιος δεν το αναγνωρίζει, απλά, υπονομεύει.

- Το συλλογικό σώμα έχει αφήσει τα ίχνη του, αλλά απουσιάζει. Απουσίαζε ήδη πολύ πριν το «ατύχημα» του Χολαργού. Κι αυτή η απουσία ήταν καθοριστική για την κατάληξη των όποιων υλικών παρακαταθηκών είχε αφήσει η Οργάνωση και την δίωξη άσχετων προσώπων για συμμετοχή.

- Η απουσία της Οργάνωσης ήταν πρωτίστως μια πολιτική αδυναμία, για την οποία μόνο το κράτος και οι συνοδοιπόροι του μπορεί να χαιρόνται. Ήταν μια πληγή στην γραμμή άμυνας και αντεπίθεσης του κοινωνικού κινήματος. Όποια συζήτηση παρακάμπτει αυτή την πραγματικότητα, δεν βοηθάει στο ξεπέρασμά των κοινών αιτίων της. **«Οι ένοπλες οργανώσεις έχουν την ευθύνη να οπλίσουν την απόγνωση και τις ελπίδες...»**

- Η απουσία της Οργάνωσης δεν μπορεί να κριθεί, παρά μόνο με το μέτρο των προταγμάτων, των στόχων, των δεσμεύσεων, των πράξεων της ίδιας. Δίχως την αναγνώριση τους, δεν μπορεί να γίνει ανιληπτή η απουσία. Κάθε αναφορά στο οτιδήποτε αφορά την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας (πχ ένα τουφέκι, ένας καταζητούμενος, η μετωνυμία των δυο προφυλακισμένων σαν μέλη, εισβολές σε σπίτια και βέβαια η ύπαρξη και η απουσία της) οφείλει να ξεκινάει με την συντροφική πολιτική αναγνώριση (όχι ταύτιση) της δράσης της, του πολιτικού προσανατολισμού της και της ιδιαίτερης συμβολής της. Αυτό ισχύει για κάθε σχέση αλληλεγγύης. Ο απολογισμός της απουσίας μπορεί να ολοκληρωθεί μόνο όταν θα έχει ισχυροποιηθεί ο σκοπός: η **«συγκρότηση της πλατιάς ένοπλης κοινωνικής αντίστασης»**.

- Δεν μπορεί ένας να μιλήσει εξονόματος μιας απύσας οργάνωσης, όποια κι αν ήταν η σχέση του με αυτήν. Θα ήταν μεταποίηση της αδυναμίας σε προσωπική υστεροφημία. Δεν θέλω τιμές. Θέλω συντρόφους. Αν προχωράμε, εύκολα υπερασπιζόμαστε το παρελθόν και αναλαμβάνουμε και λάθη. Και σηκώνουμε όποιες σημαίες θέλουμε. Παλιές και νέες. Αν δεν προχωράμε, ψειρίζουμε. Εκεί που θα χρειαστεί να πούμε που ήταν ο καθένας μας, θα πρέπει να απολογηθούμε επιτόπου και για τις απουσίες μας. Μάλλον από αυτό πρέπει να ξεκινήσουμε. **Για να φτιαχτεί η αλυσίδα που θα περάσει «το όπλο που σηκώθηκε, στα εκατοντάδες χέρια που έχουν το πόθο και μπορούν να το ξανασηκώσουν»**.

- Ένας αναλαμβάνει την ευθύνη μιας αδράνειας για την οποία είμαστε όλοι, κυριολεκτικά όλοι, υπόλογοι. Όπως και για την Οργάνωση, αυτόν που ανέλαβε την ευθύνη μπορούμε να τον κρίνουμε (στην πραγματικότητα, μόνο αυτός διατίθεται προς κρίση), με βάση όμως τις ευθύνες που ανέλαβε, αν είμαστε διαθέσιμοι να τις μοιραστούμε κι εφόσον έχουμε αναγνωρίσει την ιδιαίτερη σημασία της προσπάθειάς του. Η θεμελιακή και αναντικατάσταση πράξη για να σπάσει μια αποκλειστικότητα είναι η συστράτευση. Παρακαλώ, σύντροφοι και συντρόφισσες! Έχετε κάτι να πείτε; Η πόρτα είναι ανοιχτή. Υπάρχουν βέβαια και καφενεία στη γειτονιά. Υπάρχουν «ελεύθερες» επιλογές.

- Η εστίαση στο παρελθόν, στο ένδοξο παρελθόν (ο χαρακτηρισμός δεν είναι σαρκαστικός), υποτιμάει τη σημασία της συνέχειας και της προσπάθειας για συνέχεια μέσα σε συνθήκες διάλυσης, το δυσκολότερο έργο. Έχει σημασία αν εγώ ήμουν στην Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας; Σημασία έχει ποιοί αναλαμβάνουν σήμερα δράση **«για το κατέβασμα της ένοπλης πάλης μέσα στα κοινωνικά μέτωπα»**, ποιοί **«θα οργανώσουμε ένα караούλι σε κάθε γειτονιά»**.

Απολογισμός των γεγονότων της 21ης Οκτωβρίου 2019:
(Γενάρης 2020)

Ας ξεκινήσουμε μεαφέροντας εδώ την επισήμανση ότι υπάρχουν πτυχές των γεγονότων για τις οποίες μπορούμε να μιλήσουμε και άλλες για τις οποίες έχουμε υποχρέωση να μην μιλήσουμε. Η διάκρισή τους είναι απλή. Εκείνο που είναι πιο περίπλοκο κι ωστόσο απαραίτητο, είναι αυτά που θα πούμε να μην δημιουργούν μεγαλύτερη σύγχυση γύρω από αυτά που δεν λέγονται κι ακόμα χειρότερα, να μην τους προβάλουν αντίθετα συμπεράσματα από αυτά που έχει αντλήσει αλλά δεν μπορεί να μοιραστεί το υποκείμενο που απολογίζει. Θέλει προσοχή αυτή η ανάγκη. Αναπόφευκτα, μπλέκεται με υποθέσεις ερμηνειών. Σαν ασκήσεις εργασίας της θεωρίας παιγνίων. Θα βοηθούσε πάρα πολύ να είχα ως δεδομένο ότι οι αναγνώστες του απολογισμού θα αποφύγουν αυθαίρετες υποθέσεις και ερμηνείες για ότι δεν γνωρίζουν. Όμως, ούτε ο ιδανικός αναγνώστης και συνομιλητής υπάρχει, ούτε έχω το δικαίωμα (εκείνο που απορρέει όχι από κάποια εξουσία, αλλά από την συνέπεια των λόγων μου) να επιλέξω ποιό θα κρίνουν και ποιό όχι. Οπότε, αντί να προσπαθήσω να απαντήσω προκαταβολικά σε κάθε ενδεχόμενο παράγωγο των προκαταλήψεων και της φαντασίας -εγχείρημα ουτοπικό-, θα βάλω όσα όρια μπορούν να μπουν. Όπως το έκανα και στην εισαγωγή του κειμένου.

Τι απολογίζουμε; Την απαλλοτρίωση στο μίνι καζίνο του οπαπ. Τον τραυματισμό μου. Την μεταφορά υλικών στο σπίτι που τα βρήκε η αστυνομία.

Ο απολογισμός της απαλλοτρίωσης έχει νόημα μόνο σε σχέση με τα πολιτικά επίδικα των γεγονότων. Να υπερασπιστούμε την κοινωνικοποίηση του κεφάλαιου, δεν θέλει πολύ προσπάθεια. Αποφεύγω να γίνω βαρετός. Θα 'πρεπε να είναι αυτονόητο, όπως βάζεις ένα ποτήρι νερό όταν διψάσεις. Το τι κάνει κάποιος με τα χρήματα μιας απαλλοτρίωσης αποτελεί ερώτημα εκ' του πονηρού. Αναλογεί στην υπόθεση μιας απαλλοτρίωσης στον ίδιο βαθμό που τίθεται και για την εργασία. Τι κάνεις με τον μισθό σου; Δεν θα δώσω μια προσωπική απάντηση, γιατί κανένας απαλλοτριωτής ως τέτοιος δεν είναι υπόλογος για τα γούστα του κι αρνούμε την διάκριση κοινωνικού και πολιτικού πάνω στο θέμα της επιβίωσης. Ειδικά για ένα καζίνο και μάλιστα σε μια γειτονιά, ούτε ο εισαγγελέας δεν θα χρειαζόταν ιδιαίτερη επιχειρηματολογία για να συμφωνήσει. Μένει το ζήτημα του νόμου και του εγκλήματος. Επ' αυτού νομίζω δεν θα λείψουν όσα θα μπορούσα να γράψω. Υπάρχει τεράστια βιβλιογραφία αιώνων και πλούσιες μαρτυρίες τρανών απαλλοτριωτών. Εύλογα, δεν είναι θέμα συζήτησης η στόχευση ούτε από πρακτική σκοπιά. Αν θα έπρεπε να είναι η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα ή θα έπρεπε να απαλλοτριώνουμε πιο «έξυπνα», πχ κάνοντας hacking. Να 'χαμε να λέγαμε. Κάνω τέτοιες παρατηρήσεις, επειδή τέτοιες συζητήσεις συνηθίζονται. Πάμε παρακάτω.

Η απαλλοτρίωση λοιπόν μας απασχολεί εδώ μόνο σε σχέση με την ανειλημμένη αποκλειστική ευθύνη φύλαξης ενός συνόλου υλικών του αγώνα και το πολιτικό υπόβαθρό της, την επιδιωκόμενη συνέχεια της ένοπλης αντίστασης. Πρώτη παρατήρηση: Δεν υπήρξε σύγχυση σκοπών – ήταν σχέση μέσου και σκοπού (σε ότι αφορά εμένα προσωπικά κι όχι τον άνθρωπο που ήταν μαζί μου στην απαλλοτρίωση). Όχι μόνο με την στενή έννοια της χρηματοδότησης ενός πολιτικού έργου, αλλά και ως τρόπου διαχείρισης της οικονομίας και του χρόνου με δεδομένο ένα μεγάλο φόρτο πολιτικών ευθυνών. Όπως είπαμε, απολογισμός σημαίνει διαύγηση των συνθηκών μέσα στις οποίες εκδηλώνονται οι αντιφάσεις. Μια πρώτη καθοριστική αντίφαση διαφαίνεται. Η διακινδύνευση για μικρές ως μέτριες προσδοκώμενες απολαβές είναι αναντίστοιχη της σύνεσης που απαιτεί μια αποκλειστική ευθύνη για κάτι του οποίου η απώλεια θα είχε σοβαρές πολιτικές συνέπειες.

Η υποκειμενική συνθήκη αυτής της αντίφασης είναι ή η αυθαιρεσία μιας υπερβάλλουσας αυτοπεποίθησης ή η απόγνωση. Στις περισσότερες των περιπτώσεων, όταν μπαίνει αυτό το ερώτημα η απάντηση είναι και τα δυο. Είναι σχέση αιτίου-αιτιατού. Η υπερβολή της αυτοπεποίθησης γεμίζει τα σκοτάδια της απόγνωσης. Είναι φυσιολογικό και αποτελεί δημιουργικό, εξελικτικό, ριζοσπαστικό αυτοματισμό της ζωής. Θα το δούμε αμέσως μετά στην πολιτική του διάσταση. Ωστόσο, ένας βρόχος ανάδρασης μπορεί και γίνεται αυτοκαταστροφικός συσσωρευτής όταν το υποκείμενο αδυνατεί παρατεταμένα να

παράξει τα προσδοκόμενα αποτελέσματα. Μπορούμε να πούμε ότι η εγγενής αυτοκαταστροφική δυναμική σε τέτοιες συνθήκες, αποτελεί φυσική δομή διασφάλισης της καινοτομίας. Μετά από ένα σύνολο αποτυχιών, αν δεν μπορούμε να αλλάξουμε έχει φροντίσει η φύση για την αντικατάστασή μας. (Ας μην χαιρόνται οι κακόπιστοι. Είμαι ακόμα εδώ!)

Ας δούμε το πολιτικό νόημα αυτής της επάλληλης υποκειμενικής συνθήκης. Σημείο κρίσης αποτελεί το συλλογικό δυναμικό. Ξεκινώντας από τους υποκειμενικούς στόχους για να αναζητήσουμε τα αποτελέσματα της πεποίθησης και κατόπιν τις καταγωγικές αδυναμίες της, είναι ανέφικτο να αποκαταστήσουμε μια διαλεκτική μεταξύ υποκειμένου και συνθηκών· μένουμε εγκλωβισμένοι σε μια παλινδρόμηση ανάμεσα στην σχετικιστική απροσδιοριστία των δεδομένων και στην συντηρητική αναδίπλωση και αφομοίωση στις κατεστημένες συνθήκες. Απαιτείται να δούμε εξ αρχής το υποκείμενο σε σχέση με τις αδυναμίες του κοινωνικού και συλλογικού υποβάθρου και κατόπιν με τις συνέπειές τους. Διότι εστιάζοντας στην σχέση υποκειμένου-πραγματικότητας έχουμε να κάνουμε με μια άποψη ισχύος πάνω στο γίνεσθαι, μια μεσολαβημένη, κεκαλυμμένη, σχέση εξουσιών. Αναπαράγουμε την μηχανιστική της εξουσίας, όπου το υποκείμενο ενδέχεται να έχει μερικές εφήμερες απολαβές, αλλά εκείνο που επιβιώνει είναι η μηχανή: η υπεραξία που ξαναμπάνει στην παραγωγή. Ενώ το θέμα μας, το ταξικό και πολιτικό διαταύτα είναι πάντα οι σχέσεις των υποκειμένων.

Ο βαθμός συλλογικοποίησης καθορίζει αντιστρόφως ανάλογα τον βαθμό της αναγκαιάς, αλλά και της ενδεχομένως σχισματικής πρωτοβουλίας (αυτό αφορά πχ τις ποινικές ευθύνες, όπως θα δούμε μετά) και συνακόλουθα τον βαθμό της αναγκαιάς υπερβάλλουσας, αλλά και της ενδεχομένως υπεροπτικής αυτοπεποίθησης. Σ' ένα κατ' ουσίαν α-κοινωνικό κόσμο, όπου χρειάζεται να ανασυστήσουμε το κοινωνικό σώμα, βαδίζουμε στη μεθόριο αυτών των αντιφάσεων. Δεν αποτελεί σύνορο (δεν έχει προσδιοριστεί από κοινού, εφόσον το κοινό είναι ακόμα κατακερματισμένο), αποτελεί μεθόριο, επίδικο κι επίμαχο έδαφος.

Οι ασυνέχειες των κοινοτήτων υποχρεώνουν σε κρίσιμες πρωτοβουλίες. Η απώλεια συντρόφων και η αποδιοργάνωση συλλογικών πεδίων, με οποιονδήποτε τρόπο κι αν συμβαίνουν, υποχρεώνουν σε πρωτοβουλίες. Έχοντας αναλάβει μια μοναχική ευθύνη, όχι μόνος γενικά, αλλά ειδικά σ' ένα προγεφύρωμα του αντάρτικου, συνέχισα με μια υπερβάλλουσα αίσθηση καθήκοντος και μια υπέρμετρη αυτοπεποίθηση με καταλυτικά αποτελέσματα. Μα δεν ήταν κάποια υπεροψία αυτή που έφερε μια απομόνωση και παρεπόμενα ένα πλήγμα. Μια τέτοια ψυχολογίστικη ερμηνεία δεν αντέχει στη σύγκριση με την βιωμένη ιστορία. Ήταν η χρονίζουσα ήττα του κινήματος εκείνη που επιχειρήθηκε να απαντηθεί σε μια σειρά χρονικών φάσεων και τελικά αποδεκάτισε όλα τα μαχητικά σχήματα (όχι μόνο τα αντάρτικα). Το οπλοστάσιο που χάθηκε εξαρτιόταν από τις δικές μου ακροβασίες επειδή είχε ήδη εγκαταληφθεί από το κίνημα, με όλα τα νοήματα ετούτης της διαπίστωσης.

Η φυγή εμπρός είναι μια απόπειρα να αντισταθμιστεί το συλλογικό τραύμα με τον μόνο τρόπο που λύνονται οι γόρδιοι δεσμοί. Μέσα στην γενική υποχώρηση και εγκατάληψη, εκείνοι που μένουν αναλαμβάνουν όλο και περισσότερες ευθύνες. Αναπότρεπτα, εφόσον τα πάντα υπόκεινται σε όρια μετασχηματισμού, αυτή η σωρευτική στάση αντίστασης δεν αντέχει για πάντα. Αρχίζουν να εμφανίζονται αντιφάσεις μέσα στο πλήθος των ευθυνών, που λειτουργούν αποδιοργανωτικά. Επιπλέον, η αποδιοργάνωση επιτείνεται από τον ποσοτικό παράγοντα: Το μέγεθος των αναγκών, οι πόροι, ο χρόνος, η κόπωση. Στα τελικά αποτελέσματα εκδηλώνεται σε εκθετικό βαθμό το πολιτικό πρόβλημα.

Πριν σημειώσουμε τα τεχνικά λάθη που προκάλεσαν τον τραυματισμό μου, είναι σημαντικό να κρατήσουμε στο νου μας ως καθοριστική παράμετρο το πολιτικό υπόστρωμα που περιγράφηκε παραπάνω, διότι τα τεχνικά μέτρα που δεν τηρήθηκαν δεν μου ήταν διόλου άγνωστα. Ήξερα επακριβώς τι πρέπει να κάνω και τι είναι ανεπίτρεπτο. Είχα καλλιεργημένο τον αναγκαίο αυτοματισμό. Κι όμως, ο συνδιασμός της ελλειπούς προσοχής λόγω της κόπωσης και της αυτοπεποίθησης, που θωρακίζεται με όσα θεωρούμε κερτημένες ικανότητες, οδήγησε σε τραγικές αδεξιότητες. Δεν πρόκειται για καμία «συνωμοσία της

τύχης». Απλώς, με απόλυτη φυσική συνέπεια οι πολιτικές αδυναμίες, που κι αυτές αποτελούν αντανάκλασεις ταξικών συσχετισμών, εκφράζονται με τον πιο γήϊνο τρόπο μέσα από την ανθρώπινη χειρονομία και πάνω στις ανθρώπινες σάρκες, δηλαδή, στο επίπεδο του πιο συγκεκριμένου.

Τα τεχνικά εγχειρίδια δεν λείπουν. Θα σημειώσω τα τεχνικά μέτρα που δεν τηρήθηκαν (ζητήματα χειρισμού ενός όπλου), μόνο και μόνο γιατί έχω υποχρέωση να προστατέψω όποιον σύντροφο διαβάζει αυτό το κείμενο και δεν τα είχε αφομοιώσει μέχρι τώρα. Ένα όπλο που διαθέτει μηχανισμό ασφάλειας πρέπει να είναι πάντα ασφαλισμένο. Ακόμα κι αν νομίζουμε ότι δεν είναι οπλισμένο, δηλαδή, δεν έχει φυσήγγι στην θαλάμη. Καλύτερα να μην είναι οπλισμένο, αν δεν είμαστε εκτεθειμένοι σε ξαφνική απειλή. Αλλά σε κάθε περίπτωση πρέπει να είναι ασφαλισμένο. Ποτέ δεν θα χρειαστεί περισσότερο χρόνο για να απασφαλίσεις, από τον χρόνο που μεσολαβεί μεταξύ της εκδήλωσης της απειλής και της πραγματοποίησής της. Ειδικά όταν ένα όπλο αλλάζει χέρια πρέπει να ελέγχεται επιτόπου ότι είναι ασφαλισμένο. Δεν απαιτεί χρόνο. Μια ψηλάφηση με το δάχτυλο είναι (ούτε βλέμμα) γι' αυτόν που παραδίδει κι ένα βλέμμα γι' αυτόν που παραλαμβάνει. Ύστερα, ο δείκτης δεν κάθεται ποτέ στην σκανδάλη. Πρέπει να είναι απ' έξω και να την προστατεύει, μέχρι τη στιγμή που θα χρειαστεί να πυροβολήσεις. Ποτέ δεν θα χρειαστεί περισσότερο χρόνο για να στρίψεις το δάχτυλο μέσα και να πιέσεις, από τον χρόνο που μεσολαβεί μεταξύ της εμφάνισης ενός απειλητικού όπλου και μιας εχθρικής βολής. Είναι ότι ευκολότερο, το συνηθέστερο «ατύχημα», να πιεστεί μια σκανδάλη από μια απροσδόκητη ώθηση. Τέλος, δεν παραδίδεις και δεν παραλαμβάνεις ένα μακρύκαννο όπλο από τη λαβή του. Δεν τίθεται ζήτημα καθυστέρησης: είναι εύλογο ότι δυο χέρια πάνω σε μια λαβή θα μπερδευτούν. Είναι εύλογο ότι το χέρι στη λαβή αποτελεί απειλή γι' αυτόν που είναι να παραλάβει ή γι' αυτόν που μόλις έχει παραδώσει, μέχρι το όπλο να πάρει τη σωστή ευθεία.

Για να ξαναπιάσουμε τα πολιτικά νοήματα, τα ίδια πολιτικά αίτια που προκάλεσαν την απώλεια της εγρήγορσης πάνω στην δράση, προκάλεσαν και μια απώλεια ευθυκρισίας αμέσως μετά. Με την δική μου κρίση μεταφέρθηκαν φυλασσόμενα εργαλεία σ' ένα σπίτι όπου κατέφυγα τραυματισμένος και που βρισκόταν πολύ κοντά στο σημείο της απαλλοτρίωσης. Η υποτίμηση της δυνατότητας των μπάτσων να αξιοποιήσουν βίντεο για να βρουν διαδρομές ή και πρόσωπα, ειδικά στην συγκεκριμένη κατάσταση όπου οι αποστάσεις ήταν μικρές, ήταν αποτέλεσμα των ίδιων υποκειμενικών παραμέτρων. Η σύμμιξη της περιοχής δράσης και της περιοχής προφύλαξης, όπως την επέλεξα εκτάκτως, ήταν υπερβολική. Το σημαντικότερο πρόβλημα δεν ήταν η σύγχυση των γεωγραφικών χώρων (που συνέβη), αλλά η σύγχυση των ρόλων. Δεν αποκλείεται να μπορεί να κρυφτεί το οτιδήποτε σε μια περιοχή. Αυτό εμπίπτει στην τέχνη και την τεχνική του κρυπτοπολέμου. Αλλά όταν καταφεύγεις άμεσα και ανοργάνωτα για πρώτες βοήθειες εντός ενός κλοιού, είναι απίθανο ο ίδιος χώρος να μπορεί να αποκτήσει και άλλα χαρακτηριστικά. Επιπλέον, ήταν ένα προδεδικασμένο αδιέξοδο η διαχείριση της φύλαξης των εργαλείων μέσα εκεί, κάτι που μόνο εγώ θα μπορούσα να κάνω και σίγουρα όχι ο φίλος μου. Οφείλα να το είχα υπολογίσει. Αν τα υλικά είχαν μείνει αλλού, ίσως πάλι οι μπάτσοι να έφταναν σε αυτά. Όμως, δεν θα μπορούσαν να μπλέξουν άλλους με την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας με την ίδια ευκολία, ούτε να εκβιάσουν πρόσωπα.

Παρότι δεν έχω τον χώρο εδώ για να το εξηγήσω με μια πειστική επιχειρηματολογία, το αποτέλεσμα επιβεβαίωσε αρνητικά μια προσωπική επίγνωση, ήδη εμπειρικά διαπιστωμένη: Κανείς δεν θα μπορούσε να φυλάξει πιο αποτελεσματικά ότι εγώ ανέλαβα να φυλάω, για όσο είχα αυτήν την ευθύνη. Την κρίσιμη στιγμή που η στατιστική κυριάρχησε πάνω από την προσωπική επίγνωση, διαμορφώθηκε μια καταστροφική αλυσίδα.

Επίλογος (Ιούνης 2020)

ή η αναρχία είναι ένα μικρό κορίτσι με τα αμέτρητα πρόσωπα του σύμπαντος, πολλά κορίτσια, που γνωρίζει ήδη την ιστορία του κόσμου

Από τον Γενάρη μέχρι ετούτη την στιγμή έχουν συμβεί δυο διεργασίες κρίσιμων παγκόσμιων κοινωνικών εξελίξεων (δεν είναι δυο διερχόμενες στιγμές): η ταξική-κοινωνική σύγκρουση πάνω στην διακρατική διαχείριση μιας επιδημίας και η πιο μαζική εξέγερση όλων των εποχών στις ΗΠΑ. Και οι δυο ραγδαίες μαζικές διεργασίες μας επαναφέρουν, όλο τον προλεταριακό κόσμο, στον ιστορικό χρόνο, τον οποίον η φυλακισμένη αντίληψη έχανε και ξαναέχανε από τον ορίζοντά της. Εκεί που μέσα από την φωνή της δικής μας αδυναμίας το κράτος επιβεβαίωνε ότι η συνύπαρξή μας μαζί του θα κρατήσει καιρό ακόμα, η ίδια φωνή τώρα διαπιστώνει ότι η ζωή δεν έχει χρόνο γι' άλλες παρατάσεις της προσβολής της και της λεηλασίας της. Στα έσχατα όρια η δυναμική της ζωής εκπλήσει την φυλακισμένη «συνείδηση». Την στιγμή που καμία εκλογίκευση δεν αντέχει να κρατηθεί όρθια ενώπιον της γυμνής βίας χωρίς την οποία δεν θα άντεχαν ούτε λεπτό οι εξουσίες, η οργισμένη αλληλεγγύη κατακλύζει τον πλανήτη. **Οι Μάζες, το αποκορύφωμα της αμέριστης αγάπης, της αμεσότητας, της συλλογικής εξέλιξης, του αυθορμητισμού, της αυτοοργάνωσης, του κοινωνικού πλούτου, της ανθρώπινης δύναμης, της επανάστασης, αρπάζουν πάλι τον χρόνο, γνωρίζοντας ότι θέλουν και μπορούν να μην αφήσουν τίποτα ίδιο. Κάθε φορά με μεγαλύτερη διαύγεια στόχου.** Πλέον, απογυμνωμένες απ' όλους τους φετιχισμούς της εξουσίας. Δεν υπάρχει τίποτα πια για να λιβανίσει τα ποτάμια αίματος της ιστορίας του κράτους και του καπιταλισμού. Ωστόσο, οι κοινωνικές Μάζες είναι ταυτόχρονα απογυμνωμένες από επαναστατικές μνήμες και γλώσσες, από τόπους αυτοδιάθεσης κι από εργαλεία αυτοάμυνας. Οπότε, η ώρα του εκστατικού καθήκοντος είναι αμείλιχτη.

Σταματάω εδώ το άγγιγμα στην επικαιρότητα. Η πολιτική ανάλυση η απαραίτητη για το προχώρημα της επαναστατικής πάλης, έχει πολλούς τρόπους να τίθεται σε διάλογο και σίγουρα δεν θα της άρμοζε να περιοριστεί στον απολογισμό προσωπικών βιωμάτων. Όποιος θέλει, ξέρει να διαβάσει. Όποιος δεν ενδίδει στα φερμάνια της θανατοπολιτικής, ξέρει πως να οπλιστεί. Όποιος αφουγκράζεται την ορμή των μαζών, εκείνων που ξεχύθηκαν κι εκείνων που βράζουν, ξέρει να συναντιέται. Με την ειλικρίνεια της παραδοχής ότι ό,τι φτιάξαμε μέχρι σήμερα είναι πολύ μικρό για να αναμετρηθεί με την πραγματικότητα και την παρυσεία της πρόσκλησης σε μια συστράτευση που αν δεν γίνει σήμερα δεν θα γίνει ποτέ, κάνοντας έκαστος ένα βήμα προς την αβεβαιότητα.

Για να κλείσει ο απολογισμός επιστρέφοντας μπροστά στον καθρέφτη, αισθάνομαι την πολιτική ανάγκη να «διορθώσω» μια λέξη και να ανατρέψω ορισμένα συντηρητικά δόγματα. Η πρώτη είναι μια έκφραση αλληλεγγύης που χθες απευθυνόταν σε μένα, αλλά αποτελεί μια διαδεδομένη πεποίθηση. Ο δρόμος που λέγεται παρανομία δεν είναι δύσβατος. Είναι σίγουρα πιο βατός από τον δρόμο που λέγεται φυλακή. Για οτιδήποτε αναπνέει. Κι είναι σίγουρα ένας δρόμος γεμάτος πηγές, σε αντίθεση με τον άνυδρο δρόμο της εθελούσιας ομηρίας. Αν μελετάμε ιστορία και ειδικά την ιστορία του πολέμου, πρέπει να ξέρουμε κάτι που έχει επισημανθεί σε αρκετά συγγράμματα, ότι ο δύσβατος δρόμος είναι εκείνος που αλλάζει τους συσχετισμούς.

Η αλήθεια είναι ότι ανάμεσα στα εδάφη του υπαρκτού αντάρτικου ή στο φαντασιακό εκείνου που δεν ρίζωσε μέχρι σήμερα εδώ, από την μια πλευρά και στην εθελούσια ομηρία που δένει χειροπόδαρα το αντικαπιταλιστικό κίνημα, από την άλλη πλευρά, χάσκει μια ζώνη πιο αδιόρατη κι από την φυλακή. Η εξορία στο περιθώριο ενός ακινητοποιημένου κόσμου. Συμπτωματικά, αλλά διόλου «τυχαία», λίγους μήνες αφότου βρέθηκα σε αυτήν την κατάσταση ανακάλυψε την ίδια εξορία όλος ο πλανήτης. Είτε ήσουν καταζητούμενος «τρομοκράτης» είτε ο πλέον νομοταγής πολίτης, η διαφορά σχεδόν εκμηδενίστηκε! Και συνάμα άρχισε να εκμηδενίζεται αρκετά βαθιά η διαφορά ενσυναίσθησης ως προς το σφαγείο μέσα στο οποίο ζούμε. Έτσι λοιπόν, βαδίζοντας κάπου μεταξύ εξορίας, βουνού και μιας καθολικής φυλακής που αναπόδραστα τα σίδερά της λειώνουν, βρίσκομαι στην ευχάριστη θέση να βλέπω ορίζοντα τ' αρματωμένα κύματα που θα καταλύσουν κάθε τυραννία.

Η επιστροφή της ιστορικότητας μου δίνει την ευκαιρία να εκφράσω μια ιδιαίτερη προτροπή. Εποπτεύοντας την ζωή σα να στεκόμαστε σ' ένα εξωτερικό σημείο (δηλαδή με τον τρόπο της επιστήμης), τα πάντα εμφανίζονται ως εξέλιξη της αυτοοργάνωσης. Μα στο βίωμα της εξέλιξης της ζωής (εδώ που αίρεται η διάκριση του καθ'εαυτό και του δι'εαυτό), όλα είναι μια πράξη μεταλαμπάδευσης προς τη νεότητα. Τα πάντα πεθαίνουν για να παραχωρήσουν τον κόσμο σε κάτι καινοτομικά βελτιότερο. Στην διάρκεια των δυο περασμένων αιώνων ανάπτυξης του καπιταλισμού μεγεθύνθηκε το κλάσμα διαφοροποίησης της αστικής τάξης από το προλεταριάτο στον κύκλο της αναπαραγωγής. Ο αστικός κόσμος δημιουργεί τους απογόνους του εκλεκτικά, σε διασφαλισμένες συνθήκες, προγραμματισμένα, ελεγχόμενα. Ο Τρίτος Κόσμος του πλανήτη, του καπιταλιστικού κέντρου και των μεθωρίων του, συνεχίζει να αναπαράγεται μαζικά. Υπάρχει ένα ριζικό ταξικό νόημα πίσω από αυτήν την πολιτισμική διαφοροποίηση. Και μια συνέπεια. Ο πλανήτης ανήκει στους προλετάριους και κυρίως στις προλετάριες, εφόσον υπάρχει η εγγενής φυσική τάση να υπερπολλαπλασιάζεται το θηλυκό. Κανένα σχέδιο γενοκτονίας -πάντα ταξικά ρατσιστικής- δεν έχει επιτύχει και δεν μπορεί να επιτύχει.

Η ιστορική αναγκαιότητα και αναδυόμενη δυνατότητα ανάληψης της ηγεσίας του παγκόσμιου ταξικού πολέμου από τις γυναίκες -κάπως όπως έφτασε ο Τζέγκις Χαν μέχρι τα βάθη της Ευρώπης- προδιαγράφει επίσης την μορφή του νέου κόσμου: στον πολιτισμό της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης και της ισότητας, θα έχουν αντιστραφεί οι ηλικιακές σχέσεις, οι γηραιότεροι θα υπηρετούν (υπηρεσία, όπως το λένε οι Ζαπατίστας) την δημιουργική πρωτοβουλία των νεότερων και θα καθοδηγούνται από αυτήν, βιωματικά, πρακτικά, ιδεολογικά. Η αναρχία δεν είναι το έργο ενός ώριμου διανοούμενου με μούσια και σίγουρα δεν είναι ένας μπρατσομένος άντρας. Είναι ένα μικρό κορίτσι με τα αμέτρητα πρόσωπα του σύμπαντος, πολλά κορίτσια, που γνωρίζει ήδη -είναι εγγεγραμμένο στις ασύννορες σάρκες της- την ιστορία του κόσμου. Στο κάθετί που κάνουμε αγωνιζόμενοι ενάντια στην τυραννία, οφείλουμε να έχουμε παρόν στο νου μας το πρόσωπο της κοινωνίας που θα κληρονομήσει την γη και τους μύθους που αφήνουμε: η ελεύθερη κοινότητα των παιδιών.